ஸ்ரீ:

ஸ்ரியை நம:

ஸ்ரீ ஹயவதநகமநம் தமாருவண்யம்
ரவிகுலமணிரவராம்வரம் ஜயாமெந |
வைராக்ய கல்ப்யதாநநாஜ்ஜெ
விஜயபலவெ ரதிரஸ்து ஜெமநவஸ்யா ||

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

ஸம்பாதகர் :—வங்கீபுரம் வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 22.] ஸ்ரீமுக ஞூ மார்கழி மீ [ஸஞ்சிகை 7.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்தி ஸாதுத்வ ஸமர்த்தநம்

(தொடர்ச்சி: ஸஞ்சிகை 6 பக்கம் 175)

“வ்ருத்தஸ்ய நாமதேயதயா ப்ரஸித்திர்ந்யாயவித்ப்ரஸித்தேர்வா நிர்வசநஸ்ய ஸம்ஜ்ஞாயாமருடேந வா வ்யவஸ்த்யவஹாராத்”

என்று ஸமாதாநம் சொல்லி இருக்கிறார். அதாவது:— ‘உலகத்தில் எந்த அர்த்தத்தில் எந்தச் சப்தங்களுக்கு விசேஷ ப்ரஸித்தி இருக்கின்றதோ அந்த அர்த்தத்தில் அந்தச் சப்தங்களுக்கு ரூடி சக்தியானது அங்கீகரிக்கப்படுவது வழக்கம். உதாஹரணமாகக் குடம் வஸ்த்ரம் என்னும் அர்த்தங்களில் ‘கட’ ‘பட’ என்னும் சப்தங்களுக்கு விசேஷ ப்ரஸித்தி இருப்பதால் அந்த அர்த்தங்களில் அந்

தச் சப்தங்களுக்கு ரூடி சக்தி அங்கீகரிக்கப் பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இப்படி ரூடி சக்தியை உடைய சப்தங்களுக்குள் விபக்திகளுடன் கூடிய ரூடிசக்தியுள்ள சப்தங்கள் ஸமாஸம் என்னும் ஸம்ஜ்ஞையை அடையாதவைகளாகவும் ஸமாஸம் என்னும் ஸம்ஜ்ஞையை அடைந்தவைகளாகவும் இரண்டு விதங்களாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் 'அஹயே புத்ந்யாய' 'விச்வேப்யோ தேவேப்ய:' 'மித்ர வயய:' 'மங்களம் பரம்' என்பதைப் போன்ற சப்தங்கள் ஸமாஸம் என்னும் ஸம்ஜ்ஞையை அடையாத விபக்திகளை உடைய ரூடமான சப்தங்கள். மற்றும் 'ஸ்தம்பேரம:' 'கர்ணேஜப:' 'த்வசிஸார:' என்பவைபோன்ற சப்தங்கள் ஸமாஸம் என்னும் ஸம்ஜ்ஞையை அடைந்த விபக்திகளை உடைய ரூடமான சப்தங்கள். இந்த எல்லா சப்தங்களுக்கும் அந்தந்த அர்த்த விசேஷத்தில் ரூடி சக்தியை அங்கீகரிப்பதற்கு அந்தந்த அர்த்தத்தில் விசேஷ ப்ரஸித்தி தான் காரணமாகும்.

இங்கு முதல் கக்ஷியில் சொல்லப்பட்ட 'அஹயே புத்ந்யாய' என்பது முதலான ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞை இராத ஸவிபக்திக சப்தங்களுக்குச் சில தேவதைகளிடத்தில் உலக ப்ரஸித்தி இருப்பது போல, இந்த 'மஹதே தைவதாய' என்னும் இரண்டு சப்தங்களுக்கும் ருத்ரனிடத்தில் ப்ரயோக ப்ரஸித்தி இல்லை. மற்றும் இரண்டாவது கக்ஷியில் சொல்லப்பட்ட 'ஸ்தம்பேரம:' என்பது முதலிய ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞையை உடைய ஸவிபக்திக சப்தங்களுக்கு 'யானை' முதலிய அர்த்தங்களில் உலக ப்ரஸித்தி இருப்பதால்

"ஹலதந்தாத்ஸப்தம்யா: ஸம்ஜ்ஞாயாம்"

"தத்புருஷே க்ருதி பஹுலம்"

முதலிய ஸூத்ரங்களினால் ஸம்ஜ்ஞா ப்ரயுக்தமான 'அலுக்' வந்திருப்பது போல, இந்த 'மஹதே தைவதாய' என்னும் பத த்வயங்களுக்கும் ருத்ர ஸம்ஜ்ஞாத்வேந ப்ரஸித்தி இல்லாததனால் ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞை வந்து தத் ப்ரயுக்தமான விபக்தி லோபத்திற்குக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ஸூத்ரங்களினால் ஸம்ஜ்ஞா ப்ரயுக்தமான 'அலுக்' வந்திருக்கிறதாகவும் ப்ரஸித்தி இல்லை. ஆகையினால் ஸவிபக்திகங்களான இவ்விரண்டு சப்தங்கள் மற்றை ஸவிபக்திக சப்தங்களுக்குள்ள இரண்டு வகைக்குள் ஒன்றிலும் சேர்ந்ததாக ப்ரஸித்தி இல்லாததனால்

"காரணாபாவாத் கார்யாபாவ:"

என்னும் ந்யாயத்தின்படி ப்ரஸித்தி நிமித்தகமான ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தியை இந்தச் சப்தங்களுக்குக் கல்பிக்க முடியாது. கீழே சொல்லப்பட்ட த்ருஷ்டாந்த சப்தங்களுக்கோ வென்றால் அந்தந்த அர்த்தங்களில் விசேஷ ப்ரஸித்தி இருப்பதால் அவைகளுக்கு அந்தந்த அர்த்தங்களில் ரூடி சக்தி உண்டு என்பது அபிப்ராயம். உலகத்தில் 'வ்யஸ்த' சப்தத்திற்கு ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞை இல்லாத சப்தத்தில் ப்ரஸித்தி இருந்தாலும், அந்த அர்த்தத்தை இந்த 'வ்யஸ்த' சப்தத்திற்கு அங்கீகரித்தால், மேலே சொல்லி இருக்கிற 'அலுக்' ப்ரஸித்திக்கு அவகாசமில்லாததனால் இந்த 'வ்யஸ்த' சப்தமானது ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞாபாவ நியதமான விபக்திகளோடு கூடி இருக்கையை இங்கு சொல்லுகின்றது. 'வ்யஸ்தஸ்ய' என்று தொடங்கி 'ப்ரஸித்த்யபாவாத்' என்பது வரையிலுள்ள சப்தங்களை

"வ்யஸ்தஸ்ய நாமதேயதயா அஹிர்புத்ந்யவிச்வேதேவாதிவத் ப்ரஸித்த்யபாவாத்" என்றும்,

"வ்யஸ்தஸ்ய ஸஞ்ஜ்ஞாயா: ஸ்வாரஸ்யேன வா ப்ரஸித்த்யபாவாத்"

என்றும் இரண்டு ஹேது வாக்யங்களாக அந்வயித்தல் வேண்டும். இவ்விஷயம் இங்கிருக்கிற விகல்பார்த்தகமான 'வா' சப்தத்தினால் வ்யக்தமாக்கப்படுகின்றது. இங்கு முதல் ஹேது வாக்யத்திலிருக்கிற 'அஹிர்புத்ந்ய விச்வேதேவாதிவத்' என்னும் சப்தமானது அஹிர்புத்ந்ய:' 'விச்வே தேவா:' என்னும் சப்தங்களுடைய ஏக தேசத்திற்கு அநுவாதமாகையால் இந்தச் சப்தங்களுடைய ஸாதுத்வத்தைப் பற்றி விசாரிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லை. இதை மேலே விஸ்தாரமாகச் சொல்வோம். இந்த 'தத்புருஷே க்ருதி பஹுளம்' என்னும் ஸூத்ரத்தில் 'பஹுளம்' என்று சொல்லி இருப்பதால் அதன் அர்த்தத்தை

"க்வசித் ப்ரவ்ருத்தி: க்வசிதப்ரவ்ருத்தி:
க்வசித்விபாஷா க்வசிதன்யதேவ ।
விதேர்விதானம் பஹுதா ஸமீக்ஷ்ய
சதுர்விதம் பாஹுலகம் வதந்தி ॥"

என்று நாலு விதமாகச் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் அங்கீகரித்திருப்பதால் அவற்றுள் ஒன்றான 'அந்யதேவ' என்னும் அர்த்தத்தை இங்கு ஆதரித்து ஸப்தமீ விபக்தியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் 'அலுக்' விதியை

'மஹதே' என்னும் சதுர்த்தியிலும் சங்கித்திருக்கிறார். இதனால் அத்யந்த கௌணகல்பத்தை ஆச்ரயித்தாவது சப்த ஸாதுத்வத்தை ஸம்பாதித்தாலும் ப்ரக்ருத சப்தங்களுக்கு ருத்ரனிடத்தில் ப்ர ஸித்தி இல்லையாகையினால் ரூடி சக்தியைக் கல்பிக்க முடியாதென் பது அபிப்ராயம். இங்கிருக்கிற 'நாமதேயதயா' என்னும் சப்தத் திற்கு 'ரூடி சக்தியுக்தயா' என்பது அக்த்தம். 'நாம' என்னும் சப் தம் 'ரூடம்' என்பதற்குப் பர்யாயம் என்பதை ஸ்ரீ பட்டர் பகவத் குண தர்ப்பணத்தில்

"யோமாதிநா ஸ்வயம்ராஜுவ்ருத்திஸம்ஹவெடவிஷக்து நியதத்வம் ஹி நாமத்வம்"

என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். 'தேய' என்னும் ப்ரத்யயமும் ஸ்வார்த்திகமாக ப்ரஸித்தம். இங்கு ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞை இல்லாத ஸவிபக்திக சப்த விஷயத்தில் 'அஹிர்புத்ந்ய' 'விச்வேதேவ' சப்தங் களை வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி இருப்பது போல, ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞையுள்ள ஸவிபக்திக சப்த விஷயத்தில் 'ஸ்தம்பே ரம' 'கர்ணேஜப' சப்தங்கள் உலகத்தில் ஸுப்ரஸித்தங்களென்று நினைத்து இங்கு உதாஹரணமாகக் காட்டி அருளவில்லை. ஆக இந்த இரண்டு ஹேதுக்களினாலும் 'மஹதே தைவதாய' என்னும் பத த்வயங்களுக்கு ருத்ரனிடத்தில் ஒருபடியாலும் ப்ரஸித்தி இல் லாததனால் ரூடி சக்தி கல்பிக்க முடியாதென்று முடிந்தது.

இதற்கு மேல்,

"தடீஹாவெடவி தத்தூஹிஜூயா தத்தீதிஜூயத ஐதி வெசுல்"

என்னும் வாக்யத்தினால், இப்படி ப்ரக்ருத சப்தங்களுக்கு ருத்ர னிடத்தில் ப்ரஸித்தி இல்லாததனால் ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தி கல் பிக்காவிட்டாலும் இந்தச் சப்தங்களினால் 'மஹாதேவ' சப்தத் திற்கு ஸ்மரணமுண்டாகி அந்த மூலமாக 'மஹதே தைவதாய' என் னும் இந்தச் சப்தங்கள் ருத்ரனைச் சொல்வதாக ஆகக் கூடாதா வென்று சங்கித்துக் கொண்டு

"நநு ஹூஷெலவெநவ ஸுஸம்ஜூாதெவ ஸுவ்யாகூத நிரூபாயிகஜஹத்தெவதாத்வயோ: 'வெஷாஹஜெதம் வூ ரூஷம் உஹாஷு' 'தெஜஃ வாஙஸூம் தெவதா

யாஃ' இத்யாதி ப்ரக்ருதிவத் ஸமாஸாந்த ஸமாஸ ஸமாஸ விஷயத்வஸ்வீக்ருதாவேவ து ருத்ரஸ்மாரகஶப்தாவேவ ப்ரத்யபிஜ்ஞாப்ரதிரோதாய: ''

என்னும் வாக்யங்களினுல் ஸமாதாநத்தைச் சொல்லி இருக்கிறுர். அதாவது:—'கீழே சொன்னபடி 'மஹதே தைவதாய' என்னும் ஸவிபக்திக சப்தங்கள் விபக்திகளுடன் இருப்பதனுலேயே இவை ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தியுள்ளவையல்ல என்று நிச்சயித்துவிட்டதால் இவை நேராக ருத்ரனைச் சொல்ல முடியாமல் 'மஹாதேவ' சப்த ஸ்ம்ருதியை உண்டுபண்ணி அதன் மூலமாக ருத்ரனைச் சொல்வதைக் காட்டிலும், கீழே சொல்லப்பட்ட யோக சக்தியினுல் இங்கு காட்டிய வேத வாக்யங்களிலிருக்கும் 'மஹத்' சப்த 'தேவதா' சப்தங்கள் நேராகவே யோக சக்தியினுல் நாராயணனைச் சொல்வது போல, இந்தச் சப்தங்களும் நேராகவே நாராயணனைச் சொல்வதே உசிதமாகும். ருத்ரனுடைய உபஸத்தியானது மற்றொரு சப்தத்தின் ஸ்மரண மூலமாக உண்டாகுவதால், அது விளம்பிதம். நாராயணனுடைய உபஸ்திதியானது யோக சக்தியினுல் நிரபேக்ஷமாக நேராகவே உண்டாகுவதால், இது சீக்ரமானது. ஆகையினுல் 'மஹா தேவ' சப்த ஸ்மரண த்வாரமாகவும் இந்தச் சப்தங்கள் ருத்ரனைப் போதிப்பிக்கமாட்டா' என்பது இவ்வாக்யத்தின் தாத்பர்யம்.

இதற்குமேல்,

" நாராயணபராயணாஃ " " த்யாயேந்நாராயணம் தேவம் " "ஸ்ரீகாந்தாய ததே விஷ்ணோ: " இத்யாதி பூர்வோத்தர வாக்யவிரோதாச்ச "

என்னும் வாக்யங்களினுல், இந்தச் சப்த த்வயங்கள் ருத்ரனைச் சொல்லலாமென்று சங்கிப்பது, முன்னும் பின்னும் நாராயணனைச் சொல்லும் ப்ரகரணத்திற்கு விருத்தமென்று ஷை ப்ரகரணத்தைக் காட்டி இருக்கிறுர். அதற்குமேல்,

" ஶைவாய நீயாதிஷு மஹாதேவஶப்தஸ்ய ப்ரதிஷ்டா விஶேஷே ப்ரயோக ஸம்ப்ரதிபத்தௌ ஶ்ருத இதி சேத் "

என்னும் வாக்யங்களினுல், முன்பு 'மஹதே தைவதாய' என்னும் சப்தங்களுக்கு ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தியை அங்கீகரிப்பதற்குக் காரணமான ப்ரஸித்தி இல்லை என்று சொல்லப்பட்ட ஹேதுவா

னது ஸ்வரூபாஸித்தம். போதாயந கல்பத்தில் 2-வது ப்ரச்நம் 14–வது கண்டத்திலும், 7-வது ப்ரச்நம் 16-வது கண்டத்திலும், ஷ தர்ம ப்ரச்நத்தில் 2-வது ப்ரச்நம் 8-வது கண்டத்திலும் 'மஹதே தேவாய' 'மஹாந்தம் தேவம்' இத்யாதியான ஸுப்ர ஸித்த ப்ரயோகங்கள் இருப்பதால், இந்த ப்ரஸித்தி ரூப ஹேது வைக்கொண்டு ப்ரக்ருத பத த்வயங்களுக்கு ஏன் ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தியைக் கல்பிக்கக் கூடாது?' என்று சங்கித்துக்கொண்டு

"ஸத்யம்; ப்ரகரணாதிவஶாத்து தத்ர தயா நிணயः; அத்ர தத்விபரீதமேவ"

என்னும் வாக்யங்களினால் 'போதாயநீயத்தில் 'மஹதே தைவதாய' என்னும் ஸவிபக்திக சப்தங்கள்

"஭வாய தேவாய ஸ்வாஹா - ஶர்வாய - ஈஶாநாய - பஶுபதயே - ருத்ராய - உக்ராய - பீமாய"

இந்த ஏழு ருத்ர நாமங்களுடன் கூடவே சேர்த்து ருத்ரனைச் சொல்லும் ப்ரகரணங்களெல்லாவற்றிலும் படிக்கப்பட்டிருப்பதால், முன்பு சொன்ன யௌகிகார்த்த லேச யோகமிருப்பதைக் கொண்டு ருத்ரனைச் சொல்லுகின்றன. அங்கும் ரூடி சக்தியினால் ருத்ரனைச் சொல்லவில்லை. ராமாயணத்திலோ வென்றால், ருத்ர ப்ரகரணமில்லாமல் விபரீதமான நாராயண ப்ரகரணமாகவே இருக்கின்றது' என்று ஸமாதாநம் சொல்லி இருக்கிறார். அதாவது:—ஒரு சப்தத்திற்கு ஒரு அர்த்தத்தில் ரூடி சக்தியைக் கல்பிப்பதற்குக் காரணம் அந்தச் சப்தத்திற்கு அந்த அர்த்தத்தில் கேவலம் ப்ரயோக ப்ரஸித்தி மாத்ரமன்று; அந்யதா ஸித்தமல்லாத ப்ரயோக ப்ரஸித்திதான் காரணமாகும். போதாயநீயத்தில் 'மஹதே தைவதாய' என்னும் ஸவிபக்திக ப்ரயோக ப்ரஸித்தி இருந்தாலும், அது ருத்ர ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கையாகிற ஹேதுவினால் அந்யதா ஸித்தம். ஆகையினால், அநந்யதாஸித்த ப்ரயோக ப்ரஸித்தி காரணமில்லாததனால் ப்ரக்ருத பத த்வயங்களுக்கு ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தி கல்பிக்க முடியாது என்பது அபிப்ராயம். இதனால்,

"ஜநயிதரி ஜநித்ரீவத்ஸலே தத்ர வ்ருத்தா
மஹதி மஹதி தேவே நாகவீதீமுகா வா ।
ப்ரஹரதி வதி ரங்கக்ஷோணிபதி ப்ரத்யாதிவாதா
வ்யபிதா்ணுவிஶாலா பாதுகாஸஹஸ்ரே ॥"

என்னும் பாதுகாஸஹஸ்ரம் 48-வது ச்லோகத்தில் 'மஹதி தேவே' என்று தாமே வ்யஸ்த சப்தங்களை ருத்ரபோதகமாக அருளிச் செய்

திருப்பதும் ‘நாக ஸிந்து’ ‘அஹிபதி சூடா’ முதலிய ப்ரகரண வசாத் ஸங்கதமென்கிற விஷயம் ஸ்பஷ்டமாக்கப்பட்டதாகிறது.

இதற்குமேல்,

“கிஞ்ச மஹாதே³வதை³வதாயேதி தை³வதஶப்³தோ³ ருத்³ர ப்ரயுஜ்யதே; ந து தே³வஶப்³த³: | ந ஹி மஹாதை³வதமிதி ருத்³ரஸ்ய நாம; அபி து மஹாதே³வ இதி | அதோ(அ)த்ர ப⁴க³வச்சா²ஸ்த்ராதி³ ப்ரஸித்³தா⁴க்³நிமத்⁴யஸ்த²ஸ்ய ப⁴க³வத ஆராத⁴நமேவோச்யதே |”

என்னும் வாக்யங்களினால், ‘போதாயநீயத்தில் படிக்கப்பட்ட ‘மஹாதே தேவாய’ என்பது போன்ற சப்தங்கள் ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தியுள்ளவைகளாக இருந்தாலும், இந்த ராமாயணத்தில் இருக்கிற ‘மஹாதே தைவதாய’ என்னும் சப்தங்கள் ருத்ரனிடத்தில் ப்ரஸித்தமாகப் போதாயநீயத்தில் படிக்கப்படவில்லை. புல்லிங்கமான ‘மஹாதேவ’ என்னும் சப்தமன்றோ ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தியுள்ளது; இங்கிருக்கிற நபும்ஸக லிங்கமான ‘மஹாதைவதம்’ என்னும் சப்தமானது ருத்ரனிடத்தில் ப்ரஸித்தமன்று. ஆகையால் பாஞ்சராத்ரத்தில் ப்ரஸித்தமான அக்நி நடுவில் இருக்கும் பகவானுடைய ஆராதநமே இங்கு சொல்லப்படுகின்றது’ என்று முடித்திருக்கிறார். சப்தத்தினாலும் லிங்கத்தினாலும் பல படியாக மாறுதலை அடைந்திருக்கிற ப்ரக்ருத சப்தத்தில் முன்பு சொன்ன ஏக தேச விக்ருதமில்லாமல் அதிக விகாரமுண்டாகி இருப்பதால், முன்பு சொன்ன ஏக தேச விக்ருத ந்யாயம் இங்கு ப்ரவ்ருத்திக்காதென்பது அபிப்ராயம். இவ்விஷயம் சேகரம் முதலிய க்ரந்தங்களிலும் ப்ரஸித்தம்.

இப்படி ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஸச்சரித்ர ரக்ஷை ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கு ஸ்வாரஸிகமான அர்த்தத்தைத் தெரிவித்ததோடு இங்கிருக்கிற ‘விச்வேதேவ’ சப்தமானது ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞையையே அடையாத தனித்தனி சப்தங்கள் என்பதே ஸ்ரீ தேசிகனுடைய திருவுள்ளமாகையினால் இங்கு விபக்தி லோபத்திற்கு ப்ரஸக்தியே இல்லாததனால் ‘அலுக்’ ப்ரஸக்தி இல்லை என்பது கைமுதிக ந்யாய ஸித்தம் என்பதையும் வ்யக்தமாக உபபாதித்தோம். இனிமேல் இந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கு இங்கு நாம் காட்டிய அர்த்தத்தைத் தவிர்த்து வேறு விதமான அர்த்தத்தைச் சொல்வது வாக்யங்களுடைய ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு விருத்தமென்பதையும் வ்யக்தமாகக் காட்டுகிறோம்.

'விச்வே தேவா:' என்னும் சப்தத்தில் வ்யாகரணத்தில் சொல்லப்படாத 'அலுக்' வந்திருக்கிறதாக ஸ்ரீ தேசிகன் ப்ரமித்திருக்கிருர் என்று நினைக்கிறவர்கள், அப்படி ப்ரமிக்கக்கூடிய அந்வயம் இன்னதென்று எழுதாதனல் அவ்விபரீதாந்வயத்தையும் நாம் விசாரித்தே நிச்சயிக்க வேண்டியதாகின்றது. இங்கு இருக்கிற 'வ்யஸ்தஸ்ய' என்று தொடங்கி 'ப்ரஸித்த்யபாவாத்' என்பது வரையிலுள்ள சப்தங்களால் ஒரே ஹேது சொல்லப்படுகிறதாக அபிப்ராயமா? அல்லது இரண்டு ஹேதுக்கள் சொல்லப்படுகின்றன வென்பது அபிப்ராயமா? ஒரே ஹேது வாக்யமானல் இதன் நடுவில் இருக்கிற 'வா' என்னும் சப்தமானது முன்பு சொல்லப்பட்ட 'ஸமஸ்தஸ்யைவ ததாரூடத்வாத்' 'வ்யஸ்தஸ்ய...........ப்ரஸித்த்யபாவாத்' என்னும் பஞ்சம்யர்த்தங்களை விகல்பிக்கின்றதா? அல்லது 'ஸமஸ்தஸ்ய' 'வ்யஸ்தஸ்ய' என்னும் ஷஷ்ட்யந்தார்த்தங்களை விகல்பிக்கின்றதா? இவ்விரண்டு பக்ஷங்களிலும் 'வ்யஸ்தஸ்ய வா' என்ருவது 'ப்ரஸித்த்யபாவாத் வா' என்ருவது ப்ரயோகிக்கவேண்டியது உசிதமாக இருக்க, இப்படி அபேக்ஷிதமான இடத்தை விட்டு அநபேக்ஷிதமான 'அலுக்த்வேந வா' என்னும் இடத்தில் அந்த 'வா' என்பதை ப்ரயோகித்திருப்பது சப்த ஸ்வாரஸ்ய விருத்தம். 'அலுக்த்வேந வா' என்று ப்ரயோகித்திருக்கிற வாக்ய ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கவனித்தால் 'வ்யஸ்தஸ்ய நாமதேயதயா அலுக்த்வேந வா' என்னும் த்ருதீயார்த்தங்களை விகல்பிக்கிறதாகவன்றே தோன்றுகின்றது? இந்த வாக்ய ஸ்வாரஸ்ய விரோதத்தைப் பொருத்து 'வா' என்பதற்கு தூராந்வயமே அங்கீகரிக்கப்பட்டாலும்

"ஹத்ரா வாஜயா வாபி ஹ்ருவத்ரா வா"

என்பது முதலிய இடங்களில் விகல்பித்த விஷயங்கள் இரண்டும் ஸமபிவ்யாஹ்ருத ஏக பதார்த்தாந்விதங்களாகவே இருப்பது ப்ரஸித்தமாகையால் 'ஸமஸ்தஸ்ய வ்யஸ்தஸ்ய வா' என்று விகல்பிக்கிற பக்ஷத்தில் விகல்பிக்கப்பட்ட ஷஷ்ட்யந்தார்த்தங்கள் இங்கு வெவ்வேறு பதார்த்தத்தில் அந்வயித்திருப்பது வாக்ய ஸ்வாரஸ்ய விருத்தம்; 'ஸமஸ்த' சப்த கதநமும் நிரர்த்தகம். 'ரூடத்வாத் ப்ரஸித்த்யபாவாத் வா' என்று அந்வயிக்கின்றது என்னும் பக்ஷத்தில் பஞ்சம்யந்தார்த்தங்கள் இரண்டும் ஒரே வ்யஸ்த சப்த விஷயமாக இருப்பதால் புநருக்தி தோஷம் வரும். இங்கு 'மஹாதேவ தைவதாய' என்னும் வ்யஸ்த சப்தங்கள் ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தியுள்ளவைகளாக ஆகக் கூடாவோ என்னும் சங்கைக்கு, இந்த வ்யஸ்த சப்தங்கள் ருத்ரனிடத்தில் ரூடி சக்தியுள்ளவையல்ல என்று பதில். சொல்

வது தான் உசிதமாகும் என்னும் அபிப்ராயத்துடன் 'ஸமஸ்தஸ்யைவ ததா ரூடத்வாத்' என்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இங்கிருக்கிற அந்ய யோக வ்யவச்சேதார்த்தகமான 'ஏவ' காரத்தைக் கவனிக்குமவர்களுக்கு இவ்விஷயம் வ்யக்தமாகும். இப்படி இல்லாவிட்டால் வ்யஸ்த சப்தம் ரூட மாகலாம் என்னும் சங்கைக்கு ஸமஸ்தம் ரூடமாக இருக்கின்றது என்னும் பதில் அஸங்கதமாகுமன்றோ? ஆகையினல் 'ஸமஸ்தஸ்யைவ ததா ரூடத்வாத்' என்பதற்கும் வ்யஸ்த சப்தம் ரூடமன்று என்பதே அர்த்தமாக முடிவதால் 'வ்யஸ்த்ஸ்ய' என்னும் இரண்டாவது ஹேது புநருக்தமாகவே முடியும். ஆனல், 'வ்யஸ்தஸ்ய ரூடத்வாபாவாத்' என்று ருஜுவான பதிலை எழுதாமல், 'ஸமஸ்தஸ்யைவ ததாரூடத்வாத்' என்று ருஜுவல்லாத பதிலை ஏன் எழுத வேண்டு மென்று கேட்கலாம். வ்யஸ்த சப்தங்கள் ருத்ரனிடத்தில் ரூடங்களல்ல வென்று சொன்னல், 'வேறே எது ரூடம்?' என்று ஒருவனுக்கு சங்கை ஜநிக்கலாம். அப்பொழுது ஸமஸ்த சப்தம் ரூட மென்று சொல்லவேண்டி வருமென்று நினைத்து அதையும் தெரிவிப்பதற்காக இம்மாதிரி சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இரண்டு ஹேதுக்களாலும் 'வ்பஸ்த சப்தங்கள் ருத்ரனிடத்தில் ரூடமல்ல' என்னும் ஓரே விஷயம் சொல்லப் படுவதால் புநருக்தி தோஷம் ஸம்பவிக்கின்றது.

இரண்டாவது ஹேது வாக்யத்தில் முன்பு சொல்லப் படாத த்ருஷ்டாந்த ப்ரதர்சநாதி விசேஷம் இருப்பதால் புநருக்தியைப் பரிஹரித்தாலும் விகல்பம் அஸம்பாவிதமாகும். ஸங்க்ஷேப விஸ்தர ரூபமான ஓரே விஷயத்தில் விகல்பம் எப்படி ஸம்பவிக்கும்? ஆகவே 'வா' என்பது வ்யர்த்தமாகும். இது நிற்க, வ்யஸ்தங்களான 'மஹாதேவாய' என்னும் இந்தச் சப்தங்களுக்கு ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஜையே இல்லாததனல் 'லுக்' ப்ரஸக்தியே இல்லாதிருக்க 'அலுக்த்வேந' என்று எழுதினதும் அஸங்கதமாகும். 'நாமதேயதயா' 'அலுக்த்வேந' என்னும் இரண்டு பர்யாய பத ப்ரயோகமும் அநபேக்ஷிதம். ஆகையினல், 'வ்யஸ்தஸ்ய' என்று தொடங்கி 'ப்ரஸித்த்யபாவாத்' என்பது வரையிலான சப்தங்களினல் ஓரே ஹேது சொல்லப்படுகின்றதென்று சொல்வது ஸர்வதா வாக்ய ஸ்வாரஸ்ய விருத்தம். ஆனல், 'வா' சப்த ப்ரயோகத்திற்கு அநுகுணமாகவே த்ருதீயாந்தார்த்தங்களையே விகல்பத்திற்கு விஷயங்களாக்கி

" 𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 "

' 𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌾𑌮𑌲𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 '

என்று இரண்டு ஹேதுக்களாகவே அந்வயிக்கிறோ மென்றால், நடுவில் இருக்கிற 'அஹிர்புத்ந்ய விச்வே தேவாதிவத்' என்னும் த்ருஷ்டாந்தமானது அவையிரண்டினுள் எதில் அந்வயிக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும். இரண்டாவது ஹேதுவில் அந்வயிக்கிறதென்றால் வ்யஸ்தங்களான 'மஹதே தைவதாய' என்னும் சப்த த்வயங்களுக்கு அஹிர்புத்ந்யாதி சப்தங்களுக்குப் போல ஸம்ஜ்ஞாயாம் அலுக்த்வேந ப்ரஸித்தி இல்லை என்று அர்த்தமாகும். இது அந்வய த்ருஷ்டாந்தமா? வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தமா? அந்வய த்ருஷ்டாந்தம் ஸம்பாவிதமானாலும் வ்யஸ்தமென்கிற விக்ரஹ வாக்யங்களில் அஸம்பாவிதமான அலுக்கைச் சொன்னது அஸங்கதமாகும். இது அந்வய த்ருஷ்டாந்தமென்கிற பக்ஷத்தில் விச்வே தேவ சப்தத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் அலுக் வந்திருப்பதாக ப்ரமித்திருப்பதாகச் சொல்வதும் அஸம்பாவிதமாகும். வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்த பக்ஷத்தில் முன் சொன்ன அலுக்கினுடைய அஸங்கதத்வம் ஸம்பவிக்கும். ஆகையினால்தான் அது தோஷ துஷ்டமென்றால், இது மிகவும் அநுசிதம். இந்த ஹேது வாக்யத்திற்கு ஒருவித தோஷமும் ஸம்பவியாமல் ஸ்வாரஸிகமாக இருக்கக்கூடிய ஒரு அர்த்தம் சொல்லக்கூடுமானால் அதை விட்டுவிட்டு விபரீதமான வேறொரு அர்த்தத்தைக் கல்பித்து அவ்வர்த்தம் பொருந்தாமற்போனால் அக்குற்றத்தை வாக்யம் எழுதினவர் தலையில் சுமத்துவது பாண்டித்யத்திற்கு அழகாகமாட்டாது. சப்தங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தை நன்கு கவனித்துச் சரியான வழியில் பதார்த்தங்களை அந்வயித்து, இருக்கிற சப்தங்களுடைய ஸாது பாவத்தை ஸ்திரப்படுத்துவதன்றோ பாண்டித்யத்தின் பெருமையாகும்? ஆகையினால், இதை வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தமாகக் கீழே அந்வயித்து, வ்யஸ்த சப்தத்தை ஸவிபக்திக பர்யாயமாக்கி,

"𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌰𑍍𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌨 𑌐𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨
𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌾 𑌐𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨
𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍"

என்று இரண்டு ஹேதுக்களாக்கி, முதல் ஹேதுவானது ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞையில்லாத ஸவிபக்திக சப்த விஷயமென்றும் இரண்டாவது ஹேதுவானது ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞையுள்ள ஸவிபக்திக சப்த விஷயமென்றும் சொன்னால், கீழே சொல்லிய ஒருவித தோஷமும் ஸம்பவியாமல் ஸ்வாரஸிகமான அர்த்த விசேஷமும் ஸித்திக்கிறதுடன் இப்படி அர்த்தம் சொல்லுகிறவர்களுடைய ப்ராமாணிகத்வமும்

புத்திமத்வமும் ப்ரஸித்தமாகும். ஆகையினால் இந்த ஸ்ரீ ஸூக்தி களுக்கு நாம் எழுதியிருக்கும் ஸாதுதமமான அர்த்தத்தைத் தவிர்த்து வேறு விதமான அர்த்தத்தைச் சொல்ல முடியாதென் பதையும், வேறு அர்த்தத்தைக் கல்பித்தால் அப்பொழுது எதிர் வாதிகளால் சொல்லப்படும் அனுக் ரூபமான ஒரு தோஷம் மாத்ர மில்லாமல் மற்றும் பல வித தோஷங்கள் ஸம்பவிப்பதால், அது சப்த ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு ஸர்வதா பொருந்தமாட்டாதென்பதையும் பரக்க நிரூபித்தோம்.

இது நிற்க, ஸ்ரீ தேசிகன் விச்வதேவ சப்தத்தில் அனுக் வந் திருப்பதாக ப்ரமிக்க வில்லை என்னும் முக்யமான விஷயத்தையும் இங்கு வ்யக்தமாகக் காட்டுகிறோம். இதே ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில் ப்ராக்ருத ப்ரகரணத்திற்கு அடுத்த ப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன்;

"நநு வைச்வதேவாவஸிஷ்டேந" "வைச்வதேவ நியோகயோகேந" "யே வைச்வதேவநிரதா:" "தேந க்ருத்வா வைச்வதேவம்" "வைச்வதேவ வதாநவி" "வைச்வதேவகரணே" "வைச்வதேவ ப்ராணாக்நிஹோத்ரம்"

என்று பலவிடங்களில் அனுக் ப்ரமமில்லாமலே எழுதி இருப்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும். இம்மாதிரியே அனுக் ப்ரஸக்தியே சொல்ல முடியாத ப்ராக்ருத சப்த ப்ரயோகங்கள் வேத வாக்யங்களிலும் நூற் றுக்கணக்காக ஸுப்ரஸித்தங்களாக இருப்பதால் பாமரர்களும் அறிந்திருக்கும் இந்த வேத சப்தங்களை ஸர்வ தந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஞன ஸ்ரீ தேசிகன் அறியாமல் போய் விட்டாரென்று சொல்வது பொருந்துமோ?

"விச்வேதேவாஸ்ஸஹஸ்ரிந:" "விச்வாநு தேவாநு ஹவிஷா வயம்யஜே:" "விச்வேதேவைர் விதத்யஹி:" "விச்வேப்யோ தேவேப்ய:" "விச்வேஷாம் தேவாநாம்" "விச்வேஷு தேவேஷு" "ஸஹ பாந்நிய" "ஸஹயே பாந்நாய" "ஸஹபாந்யஸ்ய" "ஸஹம் பாந்நியம்"

என்று அநேகமாக ஏழு விபக்திகளிலும் விபக்திகளுக்கு லோபமில் லாமல் ப்ரயோகங்கள் இருக்கின்றன. இவ்விடங்களிலெல்லாம் அனுக் வந்திருப்பதாக ஒருவனும் சொல்லமாட்டான். எந்தச் சப்தத்திற்

காவது எல்லா விபக்திகளிலும் அலுக் சொல்லப்பட்டிருந்தாலன்றோ இங்கு அந்த ப்ரமம் ஸம்பவிக்கக்கூடும்? இப்படியே

“𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌚𑌰𑍁𑌃” “𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌹𑌵𑌿𑌃” “𑌹𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯” “𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃” “𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌵𑍈 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯” “𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍”

இத்யாதியான இடங்களில் விபக்திகளில்லாமல் லுக் வந்த ப்ரயோகங்கள் இருப்பதால், இங்கு அலுக் வாராததற்குக் காரணம் சொல்ல வேண்டும். ஸாமாந்ய ஜநங்களாலும் அறியப்பட்ட இந்த வேத வாக்யங்கள் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனுக்குத் தெரியாமல் போய் விட்டன வென்று சொல்ல முடியாதாகையால் ஸ்ரீ தேசிகன் விச்வ தேவ சப்தத்தில் அலுக் வந்ததாக ப்ரமிக்க வில்லை என்பதையும் இங்கு வ்யக்தமாகக் காட்டினேம்.

இப்படி நிரூபித்து விட்டபடியால், இந்த ஸூக்திகளைக் குறித்து ‘இவை வ்யாகரண விருத்தங்கள்’ என்று வைதிக ஸார்வ பௌமர் தூஷித்திருப்பதாகப் பழி சுமற்றுவதும் சரியன்று என்று சொல்லப் பட்டதாகிறது. தோஷம் இல்லாத விடத்தில் தூஷண ஸம்பவம் ஏது? இதிருக்க, வைதிக ஸார்வ பௌமர் ஸுதீவிலோசநத்தில் தூஷித்திருப்பது வேறு விஷயமென்பதையும் இங்கு வ்யக்தமாக்கு கிறோம். பார்வண ச்ராத்த ப்ரயோக ப்ரகரணத்தில் விச்வ தேவர்களைக் குறித்து இரண்டு ப்ராஹ்மணர்களை வரிக்க வேண்டு மென்னும் அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கிற “த்வௌ விச்வதேவார்த்தே” என்னும் வாக்யத்திற்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுமிடத்தில், வைதிக ஸார்வ பௌமர்,

“𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑍂𑌢𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌹𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌬𑌹𑍁𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑌮𑍍। 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। ‘𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌹𑌵𑌿𑌃 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚”

[ச்ராத்த ப்ரகரணத்தில் விச்வதேவர்களை வரிப்பதற்காகச் சொல்லப்படுமதான ‘விச்வ தேவார்த்தே’ என்று சொல்லவேண்டிய இடத்தில் சிலர் ‘விச்வே தேவார்த்தே’ என்று சொல்லுகிறார்கள். அது வ்யாகரணம் தெரியாததனால் ஸம்பவிக்கின்றது] என்று எழுதி

இருக்கிறார். இந்தத் தூஷணம் ச்ராத்தம் பண்ணிவைக்கும் சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமிராத சில புரோஹிதர்களைப் பற்றியது என்பதற்கு வேறு ஸாக்ஷிகள் தேடவேண்டாதபடி இக்காலத்திலும் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு புரோஹிதர்கள் "விச்வே தேவார்த்தே" என்று அப சப்தமாகவே சொல்லிக் கொண்டிருப்பது எங்கும் ஸுப்ரஸித்த மாக இருப்பதால் வ்யக்த மாகின்றது. இதை வைதிக ஸார்வ பௌ மரும் "அத்ர விச்வ தேவார்த்தே இத்யத்ர" என்று ச்ராத்த ப்ரகர ணத்தைக் குறிப்பிடும் 'அத்ர' சப்தத்தினாலும் "அர்த்தே இத்யத்ர" என்று ஸம்பந்தமான 'அர்த்த' சப்தத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி அந்தச் சப்தத்தில் தூஷணம் சொல்வதாலும் வ்யக்தமாகக் காட்டி இருக்கிறார். ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஸச்சரித்த ரக்ஷையில் "அஹிர் புத்ந்ய விச்வே தேவாதிவத்" என்னும் ஆநுபூர்வியானது தத்கால புஸ்தகங்களில் காணப்படுவதால், இது 'அஹி: புத்ந்ய:' 'விச்வே தேவா:' என்னும் ப்ரதமாந்த சப்தங்களுடைய பாகங்களான 'அஹிர் புத்ந்ய விச்வே தேவ' என்பவைகளுக்கு அநுவாதமென்று தான் சொல்லவேண்டும். இங்கு 'அஹி' சப்தமும் 'விச்வ' சப்த மும் ப்ரதமாந்தமாக இருப்பதால், அவைகளைப் போலவே ஒரே மாதிரியாக இருக்கும் கீழே காட்டிய வேத வாக்யங்களெல்லாவற்றி லும் 'புத்ந்ய' 'தேவ' சப்தங்களும் அதே விபக்த்யந்தங்களாகவே காணப்படுவதாலும் இவையும் ப்ரதமாந்தங்களின் அநுவாத மென் றே சொல்வது உசித மாகும். ஆகையால் வைதிக ஸார்வ பௌமர் தூஷித்தது வேறு விஷயம், ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்தி வேறு விஷயம் என்பது அவரவர்கள் வாக்யங்களாலேயே வ்யக்த மாகின்றது. தவி ரவும், இங்கு 'வைச்வதேவம்' 'வைச்வதேவேந' என்னும் இடங்களில் அநுக் காணப்படவில்லை என்று வைதிக ஸார்வ பௌமர் எழுதி இருக்கிறார். இது ஸ்ரீதேசிக ஸூக்தி விஷயமாக இருந்தால், ஸ்ரீதேசி கன் அநுக் இல்லாமல் ஷெ சப்த ப்ரயோகங்களைப் பல விதமாகச் செய்திருக்கிறபடியால், அவைகளைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி, 'உத்தர க்ரந்தங்களில் அநுக் இராமல் எழுதி இருப்பதால் ஸ்ரீதேசிகன் பூர் வோத்தர விருத்தமாக எழுதி இருக்கிறார்' என்றல்லவோ அவர் தூஷித்திருக்கவேண்டும்? ஆகையினாலும் வைதிக ஸார்வபௌமரு டைய தூஷணம் ஸச்சரித்ர ரக்ஷா ஸ்ரீஸூக்தி விஷயமன்று என் பதைப் பண்டிதர்கள் கவனிக்க வேண்டும். ஆகவே ஸுந்தர தேசிகர் என்பவர் தன்னுடைய ப்ரம பரத்தை நிரபராதியான வைதிக ஸார்வபௌமர் சிரஸ்ஸில் சுமத்தினார் என்பதும் வ்யக்தமாகின்றது.

இப்படி ஸச்சரித்ர ரக்ஷா ஸூக்தியில் ஒருவித தோஷ ப்ரஸக்தி யுமில்லை என்பதை இங்கு வ்யக்த மாக்கி விட்டதால், இதைப் போலவே ஸ்ரீ தேசிகனுடைய வேறு ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலும் எவ்வித தோஷத்திற்கும் ப்ரஸக்தியே இல்லை என்பதற்கு திங்மாத்ரமாக இதை உதாஹரித்துக் காட்டின வ்யாஜத்தினல் கிஞ்சித்கரித்து க்ருதார்த்தனுக ஆகின்றேன்.

இத்தம் ஶ்ரீநிகமாந்தார்யஸூக்திஸாதுத்வவர்ணனம் ।
வாத்ஸ்யஶ்ரீநிவாஸார்யேண ஸ்வாந்தநிர்வ்ருதயே க்ருத: ॥

புத்தங்கோட்டகம் வித்வாங் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்வதர்மம்

[மஹாமஹோபாத்யாய. தட்டை. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.]

(ஸஞ்சிகை 6 பக்கம் 178 தொடர்ச்சி)

மற்றவர்களைப்பற்றி நாம் இப்பொழுது வ்யவஹரிக்க வரவில்லை. அது ஆவச்யகமுமன்று. ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிற விபத்தை நோக்கியே துக்க ஸாகரத்தில் அழுந்தி இவ்விஷயத்தை எழுதலானேன். யாகம் செய்தல் செய்வித்தல், வேதமோதுதல் ஓதுவித்தல், பொருளை ஈதல் ஈட்டல், இந்த ஆறும் ஸாமாந்ய தர்மங்கள். விசேஷித்து ஸ்நாநத்தை முன்னிட்ட ஸந்த்யை ஜபம் ஹோமம் தேவபூஜை அதிதிபூஜை வைச்வதேவம் ஆகிய இந்த ஆறு கர்மாக்களும் நாள் தோறும் அவசியம் ப்ராஹ்மணர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவைகள் இவைகள் முற்றிலும் லோபித்துவிட்டன. ஆயிரம் ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் யாரோ ஒருவர் அநுஷ்டிப்பரோ இல்லையோ என்கிற ஸந்தேஹம் நேர்ந்துவிட்டது. மனிதன் பந்தகங்களான கர்மபாசங்களை அறுத்து ஸம்ஸார வலையினின்று மீட்சி யடைந்து மீண்டும் கர்ப்ப வாஸமில்லாமல் சாச்வதமான மோக்ஷ ஸுகத்தைப் பெறவேண்டு மென்கிற விருப்பமுடையவனுக ஆவதற்கும் கோரியவண்ணம் பரமபுருஷார்த்தருபமான மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய ஸுகத்தை அளிக்கிற பரம புருஷ

னுடைய ப்ரஸாதத்தைப் பெறுவதற்கும் இந்த ஸ்வதர்மாநுஷடா நமே ஸாதநம். காலபலத்தால் தர்மங்களுக்கு லோபம் வந்து விட்டது. 'எல்லா தர்மங்களும் கலியுகத்தில் நஷ்டங்களாகி விடும்' என்னும் மஹர்ஷி வசநம் வீண் ஆகுமோ? மஹர்ஷி ஜ்ஞாந த்ருஷ்டியினுல் வருங்கால வ்ருத்தாந்தத்தைக் கண்டறியும் திறமை வாய்ந்தவரன்ருே? இது கலி புருஷனுடைய ஸாம்ராஜ்யம் நிரங்குசமாக நடைபெறுகிற ஸமயம். கலியின் முதிர்ச்சியினுல் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கரணத்ரயமும் கெட்டு விட்டது. துரந்ந போஜநத்தால் முகம் அசுத்தமாய்ப் போய் விட்டது. துஷ்ப்ரதிக்ரஹத்தால் கை பயனற்றதாக ஆயிற்று. சிந்திக்கத் தகாத வஸ்துவைச் சிந்திப்பதனுல் மனதும் அசுத்தமாயிற்று. இக்காரணங்களால் இவர்கள் நிர்வீர்யர்களாகி அலக்ஷ்யமாகக் கண்டவர்கள் காலால் இடறிச் செல்லும்படியான அவஸ்தைக்கு வந்து விட்டார்கள். முற் காலத்தில் இருந்த வஸிஷ்ட விச்வாமித்ராதிகளுடைய ப்ரபாவத்தை நினைத்துப் பார்த்தால் தேகத்தில் நடுக்க முண்டாகின்றது. திருவயோத்தியில் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் திவ்ய ஸபையில் வஸிஷ்டருக்கு இருந்த கௌரவம் என்ன? அவ்வாறே தசரத மகாராஜன் பக்கத்தில் விச்வாமித்ரர் யாக ரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்ரீராமபிரானை யாசிக்கவந்த தருணத்தில் அவரைக்கண்டு அரசன் பரபரந்து எதிர் கொண்டு "யதா௨ஜ்ர தவஸ்ரு ஸம்ப்ராப்திः" இத்யாதியான மதுரமான வசநங்களை வெளி இட்டுக்கொண்டு அவருடைய மநோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்விப்பதில் அரசனுக்கு உண்டான த்வரையும் பக்தியும் என்ன? இத்தகைய மகிமை வாய்ந்திருந்த மஹர்ஷிகளும் ப்ராஹ்மணர்கள், நாமும் ப்ராஹ்மணர்களா? அந்தோ! இது என்ன? அவர்களோடு நம்மை ப்ராஹ்மண்ய தர்மத்தாலேயே ஸாம்யமுள்ளவர்கள் என்று சொல்வது, பதார்த்தத்வ மென்கிற தன்மை இருப்பதனுல் மலையும் பரமாணுவும் ஸமம் என்று சொல்வது போல் பரிஹாஸத்துக்கு இடமாகின்றது.

இப்பொழுது காந்தி என்பவர் தக்க பரிவாரங்களுடன் தெற்கு திக்கு நோக்கி புறப்பட்டிருக்கிருர். எங்கும் சென்று கலி தர்மத்தைக் குடி இருக்கும்படி செய்யப்போகிருராம். இந்தக் கார்யத்தை உத்தேசித்து புறப்பட்டிருக்கிற மஹாபுருஷனுக்கு பக்கம் பக்கமாக வரவேர்ப்பு பத்ரங்களும் பணமுடிப்பும் அளிக்கப்படுகின்றனவாம். இவர் செய்யும் கார்யம் தர்மங்களை அழிப்பதிலும் ஆசாரங்களை ஒழிப்பதிலுமே முடியுமென்று தெரிகின்றது. ஸாதுக்களைப் பழிப்

பதும் சேரியில் விழிப்பதும் தேசத்திலுள்ள அமைதியில் சுழிப்பதும் ஸ்வபாவமாக இருக்கிற ஒரு மனிதனைப் போற்றுவதும் தேற்றுவதும் கலியின் வைபவமே. இந்த மஹா புருஷனுக்கு முக்ய சிஷ்யராகிய ஒருவர் இந்தியா பேபரில் வரைந்திருக்கிற ஒரு வ்யாஸத்தைப் பார்த்து என் மனம் கொதிக்கின்றது. அதில், பஞ்சமர்கள் ஆலயத்தில் ப்ரவேசிப்பது, அவர்களோடு நேசத்துடன் கலந்து உறவாடுவது, தீண்டாமையை ஒழிப்பது, ஜாதி ஹிந்துக்கள் தங்களைப்போல் பஞ்சமர்களையும் உறிமையுடையவர்களாகச் செய்வது, கலந்து போஜநம் செய்வது, இவை முதலிய பற்பல பிதற்றல்கள் இருக்கின்றன. இதை எழுதினவர் ஒரு வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணர். இவர் புத்தி போன போக்கை அறிஞர்கள் பார்க்கலாம். இவர் நீதிபதி ஸபையில் வ்யவஹார ஸாரங்களை எடுத்து விளக்கிச் சொல்லக் கூடிய திறமை வாய்ந்த வாவதூகராம். இப்படிப்பட்ட போலி ப்ராஹ்மணர்களாலேயே இந்தத் தர்ம விப்லவம் உண்டாயிருக்கிறது. சூத்ரர்களும் வைச்யர்களும் இந்த வழிக்கே வரவில்லை. இந்த ப்ராஹ்மணர்களே எல்லா அக்ரமங்களையும் தாமே முதலில் நடத்திக்காட்டுகிறார்கள். ம்லேச்சர்களுக்கும் தமக்கும் யௌந ஸம்பந்தத்தைச் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். ஜாதிவிட்டு ஜாதியைத் தேடி உத்வாஹ ஸம்பந்தத்தைத் துணிந்து செய்துகொள்ளுகிறார்கள். காராக்ருஹத்தில் வாஸம் நேர்ந்தால் கொடிய பாபமன்றோ? அதற்குத் தகுந்த ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொண்டாலுங்கூட மீண்டும் அவனுக்குச் சுத்தமான ப்ராஹ்மண்ய மேற்படாது. நாலு மாத்துத் தங்கம்போல் தான் அவன். பத்தரை மாத்துத் தங்கம்போன்ற சிறந்த ப்ராஹ்மண்ய முள்ளவனாக ஆகான். ஹவ்ய கவ்யங்களைச் செய்து தேவ பித்ரு கார்யங்களை நடத்த அவனுக்கு அதிகாரம் கிடையாதென்கிற தர்ம சாஸ்த்ர வசநங்கள் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே நிர்ப்பயமாக காரா க்ருஹம் புகுவோம் என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையுடனே பல தடவை இந்த ப்ராஹ்மண ப்ரஷ்டர்கள் தாம் ஜயில்களை நிரப்புகிறார்கள். இவ்வளவு காலமாகப் பஞ்சமர்களையும் இன்னும் அவர்களைப் போன்ற சில ஜாதீயர்களையும் நாம் கீழ்ப்படுத்தித் தீண்டக்கூடாதென்று சொல்லி விலக்கி வைத்ததனாலுண்டான பாபத்துக்கு, நாமே அந்தத் தீண்டாமையை விலக்கி அவர்களுக்கு ஆலய ப்ரவேசம் செய்வித்து அவர்களோடு சேர்ந்து பேதமின்றி ஸ்வாமியை ஸ்தோத்ரம் செய்தால் மாத்ரம் நாம் தகுந்த ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொண்டவர்களாவோ மென்பது இவர்களுடைய வாதம். இதனால் இந்து மதம் புனிதமாய் விடுமாம். இப்படியும் ப்ராஹ்ம

ணர்கள் பத்ரிகைகளில் வரைகிறார்கள். ஹா! ஹா! இதென்ன கஷ்ட காலம்! இத்தருணத்துக்குப் பொறுமையே ஸாதுக்களுக்குப் பூஷண மாகும். பொறுமை உள்ளவனுக்கு ஒருகாலும் குறைவு ஏற் படாது. ஸீதாபிராட்டி ஆஞ்ஜநேயனை நோக்கி, "𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍀 𑌬𑌤 𑌗𑌾𑌥𑍇𑌯𑌂 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌏𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌨𑌰𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌶𑌤𑌾𑌦𑌪𑌿 ||" என்று சொன்னவண்ணம் பொறுத் திருந்தால், பிற்காலம் நமக்கு நல்ல ஸமயம் வரும்; அப்பொழுது நன்மையைக் கட்டாயம் அடையலாம். வந்தேறியான அந்ய தர்ம மானது அறிவீனத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அதைப் புறக் கணித்து, குல பரம்பரா ப்ராப்த ஸ்வ தர்மத்தையே நாம் கைக் கொள்ள வேண்டும். இதுவே விவேக க்ருத்யம். "𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌭𑌿𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌨𑌰𑌃" என்று அபியுக் தர்கள் முறையிடுகிறார்கள். இந்த ஸ்வதர்மாநுஷ்டானந்தான் பக வந் முகோல்லாஸகரம். இதுவே முக்தி பர்யந்தமான எல்லா ச்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கும் காரணம்.

பகவத் கீதையில் ஸ்ரீ கண்ணபிரான் அர்ஜுநனை உத் தேசித்து, "ஸ்வதர்மாநுஷ்டானமே முக்யம்; அதை நீ கைவிடக் கூடாது; அதனால் எல்லா நன்மைகளையும் அடைவாய்; நீ சோகத் துக்கு இடம் கொடாதே; மனச்சோர்வை நீக்கி, தைர்யத்தை அவலம்பித்து ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தைச் செய்வாயாக" என்று ஸ்வதர்மத்தையே செய்யத்தக்க தர்மமாக உபதேசித்திருக்கிறார். இதை அநுஷ்டிப்பதில் கொஞ்சம் ந்யூநதை ஏற்பட்டாலும் பாதக மில்லை; அதனால் நன்மையே உண்டாகும். அந்ய தர்மங்களைக் கைப் பற்றலாகாது. இந்தக் கருத்தை ஸ்ரீ கண்ணபிரான் அர்ஜுந னுக்கு, "𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 | 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌵𑌹𑌃 ||" என்று வெளியிட்டார். ஆகையால் அஜ்ஞானத்தால் அந்யர்களுடைய வேஷ பாஷாதிகளை நாகரிக பாவனையால் ஏற்று, ஸ்வமதம் ஸ்வாசா ரம் ஸ்வஜாதி ஸ்வதர்மம் இவைகள் அனைத்தையும் இழந்து, ம்ருகங் கள் போல் காமசாரம் காமவாதம் காமபக்ஷணம் ஜாதிப்ரம்சகரமான கார்யங்கள் இவைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் களின் நிலைமையைப் பார்த்து, விவேகிகளான ஆஸ்திகர்கள் இவர் களைச் சீர்திருத்தி நல்வழிப்படுத்த முயற்சிப்பதுமன்றி, இவர் களால் உண்டாகிற தேசக்ஷோபத்தை நீக்கவும் முற்படவேண்டும் என்று வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீ:

ஸர்வமத வினு விடை

வித்யாரத்நாகர வேதாந்த கேஸரி

V. R. நரஸிம்ஹாசார்யர் எழுதியது.

(காபிரைட் ரிஸெர்வ்ட்)

(தொடர்ச்சி: ஸஞ்சிகை **6** பக்கம் **171**)

உலகத்தில் மாந்தர்கள் பெறவேண்டிய க்ஷேம லாபங்களுக் கெல்லாம் ஆத்மஜ்ஞாநம் (அதாவது: தந்தம்மைப் பற்றிய உண்மை உணர்வு) இன்றியமையாத ஸாதநமென்பதை முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேனன்றோ? ப்ரத்யக்ஷம் முதலான லௌகிக ப்ர மாணங்களையும், அவைகளின் மூலமான யுக்திகளையுங் கொண்டு எத் துணை தான் சோதித்துப் பார்த்தாலும், அந்தச் சோதனையினுல் தேஹேந்த்ரியாதிகளை விட வேருன ஆத்மாவெனப்படுகிற தனித் தத்வமொன்றிருக்கின்றதென்று கண்டுபிடிப்பதே மிக்க அரிதாகி விடுகிறது. ஒருக்கால் மஹத்தான ப்ரயத்நத்தினுல் இத்தேஹத்திற் குள் ஆத்மாவென்கிற ஒரு தனிப் பொருள் இருக்கிறதென்று ஸாதிக் கக் கூடுமானுலும், 'அப்பொருள் இச்சரீரத்தோடு கூடத் தோன்றி, இது அழியும்போது தானுமழிந்து விடுகிறதா? அல்லது இத் தேஹத்திற்கு முன்னும் பின்னும் தொடர்புள்ளதா?' என்றெழும் சங்கைக்கு அவற்றுல் சற்றும் ஸமாதாநமுண்டாகிறதில்லை. ஏனெ னில்: எவ்வளவுதான் ஸாவதாநமுள்ளவரின் அநுபவமானுலும், எத்துணை தான் நிபுணரின் யுக்தியென்றுலும், அவைகளின் அதிகார எல்லை இத்தேஹத்தோடு தீர்ந்துவிடுகிறதே யன்றி, இதற்கு முன்னே பின்னே ஒரு அரையங்குல அளவிற்குக் கூடச் செல்லுவ தாக வில்லை. இனி இப்படிப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞாநத்திற்குச் சரீரமே ஆத்மாவென்கிற நினைப்பை விட என்ன அதிக மதிப்பிருக்கிறது? ஆத்மா நீடித்து நிற்குமொரு பொருளென்று நிர்ணயம் வந்தா லன்றே அது பெறவேண்டிய நெடிய பயனைப்பற்றியும், அவ்வித புருஷார்த்தத்தின் ஸாதநத்தைப் பற்றியும் சிந்திக்க இடமுண்டா கும்? இவ்வாத்மாவைப்பற்றி, 'இது தேஹாந்தர ஸம்பந்தமுள் ளதா? இல்லாததா?' என்று மதவாதிகளுக்குள் எப்போது அபிப் ராய பேதமேற்பட்டதோ, அதனுலேயே இது தேஹாந்தரத்தில்

முன்பின் ஸம்பந்த முள்ளதே யானாலும், அந்த ஸம்பந்தம் ஸாதாரண அநுபவ யுக்திகளுக்கு இலக்காயிருக்கவில்லை யென்று விளங்கிவிடவில்லையா? இன்றேல், உலகத்தில் நாஸ்திகரே இருக்க மாட்டாரன்றோ? ஆனால் சில ஸாஹஸக்காரர்கள், 'ஸ்திரமான ஆத்மா உண்டென்று ஆஸ்திகர் கூறியதை மறுப்பதற்காகவே நாஸ்திகர் அதில்லையென்று ஹடமாக வாதிக்கின்றன ரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது யுக்தமல்ல. ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கக் கூடிய பொருட்களைப்பற்றி ஆஸ்திகர் சொல்வதையெல்லாம் நாஸ்திகரும் அங்கீகரிக்க வில்லையா? அப்படியிருக்க, இவ்வாத்மாவைப் பற்றிச் சொல்லுவதை மாத்ரம் அங்கீகரிக்காமல் ஆக்ஷேபிக்கின்றன ரென்றால் அதற்கு இவ்வாத்மா ப்ரத்யக்ஷாநுமாந ரூபங்களான ப்ரஸித்த ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு காணக்கூடாதிருத்தலே யன்றோ காரணமாக வேண்டும்? எனவே, இவ்வாத்ம தத்வத்தின் நெடிய நிலையைப் பற்றி வேதசாஸ்த்ரம் விவரித்துக் கூறியிராவிட்டால், அதைத் தெரிந்துகொள்ள வேறு வழியே கிடையாதாகையால், அதற்குற்ற நிலையான மஹா புருஷார்த்தத்தையோ அதன் ஸாதநத்தையோ கனவிற்கூட நினைப்பதற்கு ஸந்தர்ப்பம் கிடைக்காமற் போய்விடுமாதலின், ஈதொன்றே இவ்வேத சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண வகுப்பிற்குள் வெகுவாகச் சிறப்புற்று விளங்குகிறதான ப்ரதாந ப்ரமாண மென்பதற்குப் போதுமானது.

தம்பீ! நீ இதைத் தெரிந்துகொண்டா யன்றோ? இனி, இவ் வேதசாஸ்த்ரத்தின்கண் ப்ரமாணத்தன்மைக் குரிய பெருமையுள்ளதா வெனும் விஷயத்தை விவரிக்கிறேன். ஆயுர்வேதம் தநுர்வேதம் என்பனவெல்லாம் இவ்வேத சாஸ்த்ரத்தின் சில பாகங்கள்தான். அவற்றுள் ஆயுர்வேதத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். இது, சரீரேந்த்ரியங்கள் ஏதேனும் உபாதியினால் பீடிக்கப்பட்டுத் தத்தம் தொழிலைச் செய்வதற்கு வகையற்றிருந்தால், தக்க சிகித்ஸா முறையினால் அவ்வுபாதியைக் களைந்து, அவ்வவை தந்தம் தொழிலை நடத்துவதற்கான ஆற்றலைப் பெற உதவி யளிக்கின்றது. உதாரணமாக: கண்ணில் காமாலை யெனப்படுகிற ரோகம் உண்டானால், அக்கண் பொருட்களை உள்ளபடி அததன் உருவத்தோடு தெரிந்துகொள்ளும் ஆற்றலை யிழந்து விடுகிறது. ஆயுர்வேதம் அதற்கென்று ஒரு அஞ்ஜநத்தைக் கூறுகின்றது. அதன்படி அவ்வஞ்ஜநத்தை உபயோகித்தால் அக்குற்றம் நீங்கிக் குணமடைந்து, கண் உள்ளபடி பொருட்களைக் காட்டுகின்றது. இந்தப் பாகத்தில் சற்றுக்கூட ஸந்தேகிப்பதற்கு இடமில்லை. இது நம்மெல்லோருடைய அநுபவத்திலும் அறியக்

கிடக்கின்றது. இனி இந்த அநுபவமே, நீடித்த வ்யாதிகளான குல்மம் க்ஷயம் முதலானவற்றைப் பற்றி அந்தச் சாஸ்த்ரம் சொல்லும் சிகித்ஸா முறைகளையும் நம்பும்படி செய்துவிடுகிறது. சிறிய தற்குள்ள ந்யாயம் பெரியதற்கும் துல்யமானது தானே? இப்படியே விஷக்கடிக்கு அது சொல்லும் வைத்யத்தை இன்றுவரை நாம் அநுபவித்திராமற் போனாலுங்கூட நம்பிச் செய்துகொள்ளுகிறோம். இந்த ந்யாயத்தின்படியே, இந்த வேத சாஸ்த்ரத்தின் உத்தம பாக மான உபநிஷத்துகள் சொல்லும் சிகித்ஸைகளும் சரியாக விருக்கு மென்றே நம்புகின்றோம். புறக்கண்ணைப் பற்றிய வரையில் ஆயுர் வேதங் கூறுகிற முறை பயன் பெறுவதுபோல, அகக்கண்ணைப் பற்றி வேதாந்த சாஸ்த்ரம் காண்பிக்கும் முறை பயனுளதாகிறது. அது சொல்வதென்ன? இந்த நேத்ராஞ்ஜநம் புறக்கண்ணிற் படர்ந் திருக்கும் காமாலை நோயைப் போக்கிக் கொடுப்பதுபோல, யோகாஞ் ஜந மெனப்படுகிற உயர்தர மையானது மனக் கண்ணுள் படர்ந் திருக்கிற அஜ்ஞாந மெனும் திமிரத்தைத் தூரத்தி விட்டு, ஆத்ம ஜ்ஞாந வொளியை யீந்து, அதனுதவியால் தேஹேந்த்ரியாதி விலக்ஷ ணமாய் நித்யமாய் நிர்மலமாயுள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத் கரிக்கச் செய்கின்றது. 'மையைக் கண்ணால் பார்க்கவும் மாட்டே' னென்று ஒருவன் தரையில் பிடிவாதமாய்க் கவிழ்ந்து கிடந்தால் காமாலை போய்விடுமோ? கண் தான் பார்வையைப் பெறுமா? பெறா தன்றோ? அதுபோல, 'யோகமார்க்கத்தில் ஓரடி கூட எடுத்து வைக்க மாட்டேன்; எனது போக விருளிலேதான் கிடந்து புரளு வேன்' என்று ஒருவன் அதில் உழன்றுகொண்டிருந்தால் அவன் மனக்கண் ஒளிபெறுவது எதைக் கொண்டு? ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத் கரிக்கலா மென்ற ஆசைக்குத்தான் இனி எங்கு இடமுண்டு? ஒன் றுமே யில்லையன்றோ? ஆகவே இவ்வேத சாஸ்த்ரம் சொல்லியது அநேகம் பலித்திருப்பதால், ஆத்மாவைப் பற்றி இது சொல்லுவதும் சரியாகத்தான் இருக்கு மென்கிற நம்பிக்கையுடன் ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டுமே தவிர, 'நீந்தத் தெரிந்த பிறகுதான் தண்ணீரி லிறங்குவே' னென்பதுபோல் குருட்டுப் பிடிவாதம் பிடிப்பதில் ப்ரயோஜந மொன்று முண்டாகாது. நம்பிச் செய்து பார்க்க வேண்டியதுதான் முன்னுக்கு வருவதின் லக்ஷணம். எனவே: இதன்கண் ப்ரமாணத் திற்குள்ள எல்லாப் பெருமையும் நன்றாய்ப் பொருந்தியிருக்கிற தென்பதே வைதிகரின் துணிபு.

கோபால்:—அண்ணா! வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தின் உபதேசப் படியே நடந்து பார்க்கலாம். நம்பிச் செய்தும் பயனில்லாமற் போய்

விடுமோ வென்று ஸந்தேஹ முண்டானாலும், அதையும் பொருள் படுத்தாமல் செய்தும் பார்க்கலாம். அவ்வளவோடு போய்விடு மானல், ஆலோசனையில்லை. ஆனல் துறட்டுப் பழத்தை நம்பிக் கையி லுள்ள கனியை யிழந்தது போலங்குமில்லை யிங்குமில்லை யந்தரா ளம்' எனும் கதையாக, ஆத்மலாபமும் முயற் கொம்பாகி விஷய போகமும் அழிக்கப்பட்டுப்போமானல் அநர்த்தமாக வன்றோ முடியு மென்கிற பயம் குறுக்கிட்டுத் தடுக்கையில் மாந்தர்கள் யோக மார்க்கத்தில் எப்படித் தாராளமாய் ப்ரவ்ருத்திக்க முடியும் என்று என் நெஞ்சம் ஐயுறுகிறதே?

பலராம்:—தம்பி! அச்சப்படாதே; அப்படி ஸந்தேகிப்பதற்கு இடமேயில்லை. இதை நிரூபிக்கிறேன் கேள். ஆத்மாவென்ப தொன்று உண்மையில் இல்லாமற் போய்விடு மானல் அதனை அடைவதற்கென்று விஷய ஸுகத்தையெல்லாம் வெறுத்துத் தள்ளி யது அசட்டுத்தனமாகு மென்றல்லவோ நீ நினைக்கிறாய்? நல்லது; அப்படியே வைத்துக்கொள். அதற்காக நீ என்ன செய்கிறதா யிருக் கிறாய்? ஆத்மாவென்கிற பேச்சையே எடுக்காமல் இவ்விஷய போகத் திலேயே மண்டிக் கிடக்கலா மென்ற யோஜனையா? அப்படியாகில் யான் உன்னை யொன்று கேட்கின்றேன். அதற்கு என்ன பதிற் சொல்லப்போகிறாய்? நீ நினைக்கிறபடி ஆத்மாவென்ப தொன்றில்லா மல், அது முயற்கொம்புபோலப் பொய்யாகவே யிருந்து விட்டால் மெத்தவும் நலமாயிற்று. அப்படிக்கின்றி, உண்மையில் அஃதொன் றிருந்து தங்கி நின்று விடுமானல், அதைப்பற்றிச் சிந்திக்காமலும், அதன் பிற்காலத்திய அநுகூலத்தை யொன்றையுந் தேடாமலும், நீ அற்பமான அஸ்திரமான இவ்விஷய ஸுகாபாஸத்தில் மயங்கிக் கிடந்து விட்டது அநர்த்தமாக முடியாதா?

கோபால்:—ஆமாம் அண்ணா! இதைக் கேட்கும்போது மிக்க பயந்தா னுண்டாகிறது. ஆனாலும் அப்படியும் போக முடியாமல் இப்படியும் போக முடியாமல் தடுமாற்றமாகவன்றோ என் மனம் திகைக்கின்றது? இதற்கு நல்ல தொரு போக்குவீட்டைத் தாங்கள் தான் காட்டவேண்டும்.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமஜயம்

ஸ்ரீ ஸீதாராம தாம்பத்யம்

நாம் த்யாநம் பண்ணும்பொழுதும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் பொழுதும் ப்ராயச: ஸீதா ஸமேதரான ராமரையே த்யானித்தும் ஸ்துதித்தும் வருகிறோம். பரமாத்மாவாக நாம் ராமரை யோஜிக்கும்போது, லக்ஷ்மீ தேவியான ஸீதாதேவியுடன் அவரை உபாஸிப்பதே சரியான முறையாகும். உபாஸகர்கள் விஷயமாக, ஸீதா ராமர்களுக்கும் லக்ஷ்மீ நாராயணர்களுக்கும் பேதம் கிடையாது. அவர்கள் அவ்விதம் பேத புத்தி பண்ணுவதும் பிழையாகும். ஸ்ரீராமன் மநுஷ்யாவதாரத்தில், பதி பத்நிகள் எவ்விதம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதை எடுத்துக் காட்ட வந்தார் என்பதை இதிஹாஸமானது சொல்ல ஏற்பட்டதென்பதும் தவறாகாது. ஏனென்றால்: ஸ்ரீராமர் சரியான புருஷர் ["മര്യാദാ പുരുഷഃ"] எனப்படுகிறார். இவ் விஷயத்தை, "മര്യാദാനാംച ലോകസ്യ കര്താ കാരയിതാ ച സഃ" என்று ஹநுமார் எடுத்துச் சொல்லுகிறார். மேலும், க்ருஹஸ்தர்கள் ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களை உத்தேசித்துப் பாராயணம் பண்ணிவரும் இந்த ராமாயண க்ரந்தம், ஸ்ரீ ஸீதா ராமர்களின் தாம்பத்யத்தையே முக்யமாகக் கொண்டிருக்கிறது. மோக்ஷத்தையே எதிர்பார்க்கும் முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரம நிவ்ருத்தியைப் போதிக்கும் ஸ்ரீமத் பாகவதம் போலன்று இந்த க்ரந்தம். க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் அதிகமாகக் காணப்படுவது ச்ருங்கார ரஸம். அந்த ரஸம் குறைந்துபோகும் பக்ஷத்தில் தாம்பத்யத்தின் அழகு குறைந்துவிடும். முமுக்ஷுக்களுக்கு முக்யமாய் வேண்டியது சாந்தி ரஸம். அதில் ஏதாவது தவறு ஏற்பட்டால் முமுக்ஷுத்வம் நிலைக்காது. ஆகையால் இவை இரண்டும் சீர்திருத்த மடைய வேண்டுமானால் அந்தந்த ரஸங்கள் ததும்பியிருக்கும் க்ரந்தங்களைப் பாராயணம் பண்ணுவதே உசிதமான முறையாகும்.

உலகத்திலுள்ள ஸமஸ்த பாபங்களுக்கும் காரணம் காம க்ரோதங்களே. "കാമ ഏഷ ക്രോധ ഏഷഃ" என்றார் கீதாசார்

யனும். அந்தக் காமமானது தவறுதல் அடைவதற்குக் காரணம், ரஸங்களின் விபர்யாஸங்களே. ஆகையால் ரஸங்கள் கெடாதிருந்தால் பாதகங்களுக்கு இடமே இல்லை. ராமாயண பாராயணத்தால் நம்மிடத்தில் ரஸங்கள் சுத்தி அடைவதால் பாதகங்கள் ஏற்படமாட்டா; அவை தொலையவும் கூடும். இதனால் தான், 'ஏகைக மக்ஷரம் ப்ரோக்தம் மஹாபாதகநாசனம்' எனப்பட்டது.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் மஹர்ஷி, ராமரிடத்தில் ஸீதையின் பக்தி விசேஷத்தையும், ஸீதையினிடம் ராமர் கொண்டுள்ள அன்பையும் ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். ராமருக்கும் ஸீதைக்கும் இருக்கும் ப்ரியம், அவர்கள் இருவருக்கும் ஸம்ச்லேஷ தசையில் நடக்கும் ஸம்பாஷணையிலும், அவர்கள் விச்லேஷ தசையில் புலம்பும்போதும் நன்கு புலப்படும். இவர்களுடைய ஸம்பாஷணைகளை அயோத்யா ஆரண்ய காண்டங்களிற் பரக்கக் காணலாம். இதையே பவபூதி எனும் மஹாகவி, 'ஸுவிதித மத யாவநாதீரேவ ப்ரேமஸீம" என்று வர்ணித்திருக்கிறார். பிறகு, (ஆரண்ய காண்டத்தில்) ஸீதையைக் காணாமல் ராமர் கதறுவதை வால்மீகி, "ஸுவிஹாவர ராஜிதவிடபி வஜ்ரஸௌஹ்ருதயம்" என்கிறார். வஸந்தருதுவைக் கண்டதும் ஸீதா விரஹத்தால் ஸ்ரீராமர் சொல்வதை ஸங்க்ரஹித்துச் சம்பு ராமாயணக் காரரும், "ஆமய ஸமய ஔஷதமிவ கேளிஸமயே வயஸ்யா வந்தீந்த்ரேதாயஜநஸமயே க்ஷத்ரியாணீவ யுத்தே | சிஷ்யேவ த்விஜவிபுதஸபர்யாவிதௌ ஸந்த்ரமந்தீ ஸீதா ஸாபி ப்ரதிஹதமனோ பந்துவத் கானநேஷு' [தேஹ ஸௌக்யமில்லாத காலத்தில் ஓஷதியைப் போலவும், விளையாடும் பொழுது ஸமவயஸ்ஸான யுவதியைப் போலவும், த்ரேதாக்னி கார்ய ஸமயத்தில் பத்னியைப் போலவும், யுத்த காலத்தில் க்ஷத்ரிய குல ஸ்த்ரீயைப் போலவும், தேவ பித்ரு ப்ராஹ்மண பூஜா காலத்தில் சிஷ்யையைப் போலவும், மனஸ் நிம்மதியில்லாமலிருக்கும் பொழுது பந்துவைப் போலவும் உள்ள ஸீதையைக் காணவில்லையே!] என்று புலம்புவதாக எழுதியிருக்கிறார். பின்னர் (ஆரண்ய காண்டத்தில்) மஹர்ஷிகளின் பொருட்டு ராக்ஷஸர்களை வதம் பண்ணுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின பிறகு நடக்கும் ஸீதாராம ஸம்வாதத்தில்,

“अप्यहं जीवितं जह्यां त्वां वा सीते सलक्ष्मणाम् ।
न हि प्रतिज्ञां संश्रुत्य ब्राह्मणेभ्यो विशेषतः ॥” [ஸீதே நான் என் உயிரை விட்டாலும் விடுவேன், லக்ஷ்மணனையும் உன்னையும் விட்டாலும் விடுவேன்; நான் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை விடமாட்டேன்; மேலும் ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் வாக்தத்தம் செய்துவிட்டுத் தவற மாட்டேன்] என்று சொல்லுகிறார். வால்மீகி ராமாயணத்தில் இது முக்யமான ச்லோகங்களில் ஒன்று. இந்த ச்லோகம் ஸ்ரீராமாவதார மஹிமையை நன்றாக எடுத்துக் காட்டுவதுடன், அவருடைய அபயப்ரதாந குணத்தையும் ஸூசகம் பண்ணுகிறது; அன்றியும் க்ஷத்ரியர்களுக்கு ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் உள்ள கௌரவத்தையும், ப்ரதிஜ்ஞா பங்கம் கூடாதென்னும் உத்தமமான தர்மத்துக்கு எதிரில் ப்ராத்ரு வாத்ஸல்யம் பத்நீ வாத்ஸல்யம் இவை நிற்கமாட்டா வென்பதையும் காட்டுகிறது. ஆகையால் இந்த ச்லோகத்தைக் கொண்டே ஸ்ரீராமருடைய குண விசேஷங்களைத் தீர்மானித்து விடலாம். இதைக் கொண்டுதான் பவபூதி “स्नेहं दयां च सौख्यं च यदि वा जानकीमपि” என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்த ச்லோகத்திலிருந்து ஸீதா ராமர்களின் தாம்பத்ய விசேஷம் நன்கு விளங்கும்.

உலகத்தில் ப்ரியமும் ஆதரவும் தர்மத்துக்கு விருத்தமில்லாமல் இருக்கவேண்டும். தர்மத்துக்கு ப்ரதிகூலம் ஏற்பட்டால் மேற்கூறிய குணங்கள் தாமே மறைந்து விடும். “धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि” என்கிற கீதா வாக்யத்தின்படி, தர்மத்துக்கு ப்ரதிகூலமில்லாமல் காமத்தில் ப்ரவேசமேயொழிய, தர்மத்தை மீறிக் காமத்துக்கு இடமில்லை. ஆகையால்தான் ராமர் ‘ஸீதே! உன்னைக் கை விட்டாலும் விடுவேன்; தர்ம சாஸ்த்ரத்தை மீறி ஒரு கார்யத்தையும் செய்யமாட்டேன்’ என்றார். இங்கு, ராமர் தமது பத்நியான ஸீதையைக் காட்டிலும் தர்மசாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராதாந்யம் கொடுத்தது அறியத்தக்காது. இவ்விஷயம், ஸீதையை வநத்துக்கு அனுப்பும் பொழுதும், அவளுடைய அக்நிப்ரவேச ஸமயத்திலும் ஸுவ்யக்தம்.

ராவண ஸம்ஹாராநந்தரம் விபீஷண பட்டாபிஷேகம் முடிந்ததும், ஸீதையினிடம் ராமர் தம்முடைய ஜயத்தைத் தெரிவிக்குமாறு சொல்லியனுப்பும் ப்ரகரணத்தில், ஸீதாதேவி ஸ்ரீராமரைக்

காண வேண்டுமென்று அபிப்ராயப்பட்டதை ஹநுமார் தெரிவித்த பொழுது, "ஆஜகாம ஸஹஸா த்யாநம் ஈஷத்பாஷ்பபரிப்லுத: । ஸ தீர்க்கமபிநி:ஶ்வஸ்ய ஜகதீமவலோகயந் ॥" என்று ஸ்ரீ ராமர் யோசனையில் ஆழ்ந்து கண்ணீர் பெருக்கிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு ஸீதையை அழைத்துவரச் சொன்னதாகவும், விபீஷணன் அவ்வாறே அவளை அழைத்துவந்து ஸமீபத்திலிருப்பதாய்த் தெரிவித்தபொழுது, "தாமாகதாமுபஶ்ருத்ய ரக்ஷோக்ருஹசிரோஷிதாம் । ஹர்ஷோ தைந்யம் ச ரோஷஶ்ச த்ரயம் ராகவமாவிஶத் ॥" என்று வெகு நாட்களாய்ப் பாராமலிருந்தவள் ஸமீபத்திலிருக்கிறுளென்கிற ஸந்தோஷமும், அநேக மாஸ காலமாக ராவண க்ருஹத்தில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் என்கிறதால் தைந்யமும், நிரபராதியான ஸ்த்ரீயை அபஹரித்துப்போய்த் தன் க்ருஹத்தில் வைத்திருந்து மறுபடியும் அங்கீகரிக்க அநர்ஹையாய்ச் செய்துவிட்டானே யென்று ராவணன் விஷயத்தில் கோபமும் உடனே ஸ்ரீ ராமரை அடைந்தன என்று சொல்லுகிறுர் மஹர்ஷி. தர்மாசரணே முக்யமா யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் முக்யமா என்று வந்த பொழுதும் ஸ்ரீ ராம பிரான் விஷயத்தில் தர்மந்தான் தலைநின்றது. "தேநேதம் ஸஹ ஸமயம் ப்ராப்தா யஸ்ய ஹேதோ: ஜீவதி" என்கிற தம் உயிர்க் குயிரான ஸீதை அவச்யமா தர்மாசரணே அவச்யமா என்று வந்த பொழுது அப்போதும் தர்மந்தான் முன்னின்றது. ராஜ்யத்தைப் பற்றி வரும் ஸமயத்தில் ஸ்ரீராமர் "நாஹமர்த்தபரோ தேவி" [நான் பொருளாசை கொண்டவனல்லேன்] என்றும், "வித்தி மாம்ருஷிபிஸ்துல்யம்" [நான் ருஷிகளுக்கு ஸமாநமானவன்; தர்மபரன்] என்றும் தெரிவித்தார். இந்த ஸமயத்தில் "பாலிஶ: கலு காமாத்மா ராமோ தஶரதாத்மஜ:" [அறியாத சிறுவன் ஸ்ரீராமன்—காமாத்மா—ஸீதையினிடம் உள்ள ப்ரேமையால் தர்மத்தை மீறி நடந்தான்] என்று உலகோர் சொல்வார்க ளென்றும், "அநந்யஹ்ருதயாம் பக்தாம் மச்சித்தபரிவர்த்திநீம் । அஹமப்யவகச்சாமி" என்று ஸீதை சுத்தமானவளென்று தெரிந்தும், "ப்ரத்யயார்த்தம் லோகாநாம்" என்றும், "லோகஸ்ய ஸம்ஶயச்சேவாபி ஸம்ஶயச்சேத்துமிச்சஸி" என்றும் காணுதிருக்கும்போதெல்லாம் நினைத்துக் கதறிக்கொண்டிருந்த ஸீதையைப் பஹு ப்ரயாஸப்பட்டு ராவண ஸம்ஹாரம் செய்து, நேரில் பார்த்தபொழுது அவளை அங்கீகரிக்கவாவது ப்ரியமாகப் பேசவாவது அல்லது பார்க்கவாவது

செய்யாமல், உலகத்திற்குத் தர்ம மார்க்கத்தை அநுஷ்டித்துக் காட்டத் துணிந்தார். ஸீதையைப் பார்க்கும்பொழுது ஆஜ்யாஹூதி செய்யப்பட்ட அக்நியைப்போல், 'துஷ்டாத்மா ராவணன் செய்த வேலையல்லவா இது?' என்று ராமருக்குக் கோபம் வ்ருத்தியடைந்தது. இவ்விடத்தில் "வஸ்ய தஸ்ஸாம் நாஸ்ய ஹ்ருயஃ க்ரோதோ வ்யவர்த்த । ஆஜ்யாஹுதஸ்யேவ பாவகஸ்யேவ தீப்யதஃ ॥" என்கிறார் மஹர்ஷி. ஸீதையினிடம் தோஷமென்ன? பரக்ருஹவாஸம். ஆனால் தமக்கு அவள் சுத்தை என்று தெரிந்திருந்த போதிலும், தமது மநஸ் ஸாக்ஷி மாத்ரம் போதாதா? போதாது. அன்று ராமர் இப்படிச் செய்திருந்தால், 'யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஃ" என்கிற ந்யாயப்படி எல்லாரும் செய்துவிடுவார்கள். அரசன் தர்ம மர்யாதையைக் காப்பாற்றவேண்டியவன். மேலும், "ராமோ தர்மப்ருதாம் ஶ்ரேஷ்டஃ" [ராமன் தர்மாத்மாக்களுள் ச்ரேஷ்டன்.] அரசனே தர்மத்துக்கு அடங்காதபக்ஷத்தில் "யதா ராஜா ததா ப்ரஜாஃ" என்ற ந்யாயப்படி ப்ரஜைகள் தர்மாநுஷ்டாநம் தவறி விடுவார்கள். அன்றியும், "தேஜஸ்வீ பலவாந்நராணாம்" "கஃ பராக்ரமஹீனம் ப்ரீதோ ஜாதஃ" என்று தேஜஸ்ஸை விரும்புகிறவன் இவ்விதமான கார்யங்களைச் செய்யக்கூடாதென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு, ஸீதை லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து அக்நியைத் தயார் செய்யச் சொன்னபோதும் ஸ்ரீராமர் வேண்டாமென்று தடுக்கவில்லை. ஹநுமாருக்கு வாலில் நெருப்பு வைக்கப்பட்டபோது, அவரை அக்நி ஹிம்ஸிக்கவில்லையென்று ராமருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். ஆகையால் ப்ராயச்சித்தமில்லாமல் பத்நியை க்ரஹிப்பது சரியல்லவென்று நினைத்து, அவர் சும்மா இருந்திருக்கக்கூடும். எனவே ஸீதா ராமர்கள், தர்மாசரணையையே முக்யமாகக் கொண்டவர்களாதலால், அவர்களுடைய தாம்பத்யம் மிகவும் அருமையானது. இதுபற்றியே விவாஹ காலங்களில் ஆசீர்வாத ஸமயத்தில் "ஜாநகீ ராகவ நாயகாவிவ" என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே ராஜ்ய நஷ்டத்தையும் பார்யா நஷ்டத்தையும் கருதாமல் அர்த்தகாமங்களை அடக்கி, தர்மத்திலேயே நின்ற ஸ்ரீ ராமசந்த்ர மூர்த்தியின் பெருமை யாரால் சொல்ல முடியும்?

ஏ. நடராஜ அய்யர் B. A.

ஓம் தத் ஸத்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரியை நம:

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம்

[ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம்]

சென்ற ஸஞ்சிகையில் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப் பட்டது என்பதை விசாரித்தோம். பகவான் கேவலம் ஜ்ஞாநமே [முழு உணர்வு]; அப்படி அவன் முழு உணர்வாக இருக்கையிலும், அவன் ஸகலத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரேகாலத்தில் அறிகிறனென்றும், ஸகல பதார்த்தங்களையும் தனது அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டவைகளாக வைத்துக்கொண்டு அவைகளை எப்பொழுதும் அவன் நியமநம் செய்துகொண்டு வருகிறனென்றும் ச்ருதிகள் சொல்லுகிறபடியால், அவன் அறிவுக்கு ஆச்ரயமாகவும் (இருப்பிடமாக) இருக்கிறன்; அவன் எவ்வித ரூபமும் ஆகாரமும் அற்றவனாக இருக்கையிலும், தன்னை ஆச்ரயிக்கும் பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு ஒரு ஸ்தல விசேஷத்தில் தனது குணங்களைப் போலத் தனக்கு விசேஷணமாக ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை எடுத்துக்கொண்டு அநேக திவ்யாயுதங்களுடனும் திவ்ய பூஷணங்களுடனும் லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனாய் அநேக நித்ய முக்த பரிவாரங்களால் கைங்கர்யம் செய்யப்பெற்றவனாய்க் கேவலம் தனது இச்சையால் ஆவிர்ப்பவித்து நிற்கிறன்; அப்படி ஆவிர்ப்பவித்து நிற்கும் திவ்ய மூர்த்தி அவனுடைய நித்யேச்சையால் ஏற்பட்டு, அது காரணமாக நித்யமாயும் அளவற்ற ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயும் இருக்கிறபடியால், அதுவே பரம ப்ராப்யமாக எல்லாராலும் ஆச்ரயிக்கப்படுகின்றது. ச்ருதியின் அர்த்தத்தைச் சரியானபடி அறிந்த மஹான்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தை இவ்விதம் விளக்கியிருக்கிறர்களென்பதை அவ்விடத்தில் நாம் விவரித்தோம். இனி: ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி நமது சாஸ்த்ரம் என்ன சொல்லுகின்றது என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம்.

முதலில், ஜீவன் என்னும் வஸ்து ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதை நாம் கவனித்தல் வேண்டும். அது வேறு

பட்டதன்று என்று வேறு சில வேதாந்திகள் வாதிக்கிறார்கள். அவர்களும் நம்மைப் போலவே ச்ருதியைக் கைப்பற்றியே தம் மதத்தை நிலை நிறுத்துகிறார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய வாதத்தில் நாம் இப்பொழுது ப்ரவ்ருத்திப்பதான ஆலோசனை இல்லை. ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஸ்வரூபத்தில வெவ்வேறு என்பதே ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர்களுடைய ஸித்தாந்தம் என்பதை மாத்ரம் நாம் இவ்விடத்தில் குறிக்கின்றோம். அவர்களுடைய ஸித்தாந்த ப்ரகாரம் ஜீவன்கள் அநந்தங்கள்; அந்த ஜீவன்கள் பகவானைப் போல ஜ்ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாக உடையவர்கள்; பகவானைப்போலவே தங்களுக்குத் தர்மமாக மற்றொரு ஜ்ஞானத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறார்கள். ஆனால், பகவானுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் விபு [எல்லா விடங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கின்றது]; ஜீவனுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் அணு. பகவானுக்குத் தர்மமாக இருக்கும் ஜ்ஞானம் அவனுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் போல விபுவே; ஜீவனுடைய தர்ம ஜ்ஞானமும் விபுவென்றே நமது சாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது. இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் தர்ம ஜ்ஞானம் இவை இரண்டும் ஜ்ஞானமானதால் ஸ்வயம் ப்ரகாசங்கள். ஸ்வரூப ஜ்ஞாந விஷயத்தில் அதன் ஸ்வயம் ப்ரகாசத் தன்மைக்கு ஒரு பொழுதும் ஒரு வித குறைவும் இல்லை. தர்ம ஜ்ஞாந விஷயத்தில் பகவானுடையது எப்பொழுதும் பரிபூர்ணமே; ஜீவனுடைய தர்ம ஜ்ஞானமோ, அந்தஜீவன்கள் கர்மவசமாக இருக்கும்பொழுது பரிபூர்ணமன்று; அந்தந்த ஜீவனுடைய கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி அது ஏற்றக் குறைவுகளை அடைந்து நிற்கும்; கர்ம பந்தம் நீங்கின பிறகு அந்த ஜ்ஞானம், பகவானுடையதைப் போலவே, எவ்வித குறைவு மிராமல் பரிபூர்ணமாகவே ப்ரகாசிக்கும். பகவான் ஜீவன் இருவரும் ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாக இருக்கிறபடியால், இருவர்களும் சேதநர்களாவார்கள். ஆகையால், சேதநனாக இருப்பதுடன் விபுவான ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்தை உடையவன் பகவானென்றும், சேதநனாக இருந்து அணுவான ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்தை உடையவன் ஜீவனென்றும் இருவர்களுக்கும் லக்ஷணம் சொல்லக் கூடும். இவ்விடத்தில் விபுவென்றும் அணுவென்றும் சொல்வது ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தைப் பற்றியதேயாகும்.

இந்த ஜீவன் பகவானுக்குச் சேஷனென்று ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோம். அதாவது: ஜீவன்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளால் ஏற்படும் ப்ரயோஜநம் எல்லாவற்றையும் பகவானே அடைகின்றான்; எனவே: ஜீவன் பகவானுக்காகவே இருக்கிறவன் என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படி இருவர்களும் சேஷ சேஷி

ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றிருப்பது ஸர்வேச்வரனுயிருக்கும் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே. இந்த விஷயத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு நாம் பகவானுக்கும் ஜீவனுக்கும் பின் வருமாறு வேறு லக்ஷணங்களும் சொல்லக்கூடும். சேதநனுக இருப்பதுடன் ஸகலத்திற்கும் சேஷியாகவும் இருப்பவன் பகவான்; சேதநனுக இருப்பதுடன் பகவானுக்குச் சேஷனுகவே இருப்பவன் ஜீவன். அதாவது: ஜீவன் எப்பொழுதும் பகவானுக்குப் பரதந்த்ரன், பகவானுக்காகவே இருக்கிறவன் பகவான் ஸ்வதந்த்ரன் என்று சொன்னதாயிற்று. இதில் ஸம்பந்தப்பட்டதாக நாம் மற்றுமொரு விஷயத்தை அறிதல் வேண்டும். பகவான் தனது ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பக்தர்களிடம் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள ப்ரீதியையும் காரணமாய்க்கொண்டு, தான் எல்லாருக்கும் பதியாகவும் மற்றைச் சேதநர்கள் தனக்குச் சேஷர்களாகவும் இருப்பதை மாற்றி, பக்தர்களேத் தனது சேஷிகளாகவும் தன்னே அவர்களுக்குச் சேஷனுகவும் செய்துகொள்ளக் கூடும்.

“ ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம் ”

[என்னிடத்தில் அத்யர்த்தமாகப் பக்தி செய்பவன் எனக்கு ஆத்மா] என்று அவனே சொல்லி யிருக்கிறுன். இவ்விடத்தில் ‘ ஆத்மா ’ என்று சொன்னதன் கருத்து, ‘பக்தர்கள் எனக்குச் சேஷி; நான் அவர்களுக்குச் சேஷன்’ என்பதே. இதை அவலம்பித்தே நாம் பகவானேப் ‘பக்த பராதீநன்’ என்று சொல்லுகிறோம். அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் செய்ததும், கோப ஸ்த்ரீகள் இட்ட வேலேகளேச் செய்ததும், அவன் அம்மாதிரி பக்தர்கள் விஷயத்தில் பராதீநத்தன்மையை ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறுன் என்பதைக் காட்டுகின்றன. ஆனுல் இவ்விதம் ஏறிட்டுக் கொள்ளப்படும் சேஷத் தன்மை ஒரு காரணத்தைப் பற்றி ஏற்படுகிறபடியால், இது ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்டிருப்பது என்று சொல்லக்கூடாது. இருந்தபோதிலும் இது கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள லக்ஷணங்களுக்கு விரோதிக்குமாதலால், இதற்கு ஒத்து வரும் பொருட்டு அந்த லக்ஷணங்களேப் பின்வருமாறு ஆசார்யர்கள் பரிஷ்கரித்திருக்கிறுர்கள். ‘ எவ்வித காரணமுமின்றி ஸ்வபாவத்தாலே எல்லாவற்றுக்கும் சேஷியாக இருப்பவன் பகவான்; எவ்வித காரணமுமின்றி ஸ்வபாவத்தாலேயே சேஷனுக இருக்கும் சேதநன் ஜீவன்.’ ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு பகவானுக்கு ஏற்படும் சேஷத் தன்மையும் பக்தர்களுக்கு ஏற்படும் சேஷித் தன்மையும் இந்தப் பரிஷ்காரத்தால் விலக்கப்படுகின்றன. இது ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் “நிருபாதிகசேஷீ பகவாந், நிரு-

வாயிகு ஸெஷோ ஜீவ:'' என்று குறிக்கப்படும்.

இம்மாதிரியே 'பகவான் மற்றை எவனுக்கும் அதீநன் அன்று' என்பதும் நிர்வஹிக்கப்படும். 'சேஷர்களா யிருக்கும் ஜீவன்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளால் உண்டாகும் ப்ர யோஜநத்தைப் பகவானே அடைகின்றான் என்னும் காரணத்தைக் கொண்டன்றோ பகவான் அவர்களுக்குச் சேஷியாகின்றான் என்று சொல்லப்பட்டது? இப்படி ஜீவன்களுடைய வ்யாபாரங்களால் பக வான் ஒரு அதிசயத்தை அடையும் பக்ஷத்தில் அவனை எவ்விதத் தில் அந்யாதீநன் அன்று என்று சொல்லக்கூடும்?' என்று ஒரு சங்கை உண்டாகலாம். 'ரத்நம் தனது சிறந்த ப்ரபையால் மேன்மை பெற்றதாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லுமிடத்தில், ரத்நத்தின் பெருமை ப்ரபையால் உண்டானதாக இருக்கையிலும் அது எப்படி ரத்நத்திற்குக் குணக்குறைவை உண்டுபண்ணமாட் டாதோ, அப்படியே சேஷபூத வஸ்துக்களாலே பகவானுக்கு அதி சய முண்டானாலும் அந்த அதிசயம் பகவானுடைய அநந்யாதீநத் வத்தை [மற்றை எவனுக்கும் அதீநனாக இராமல் இருக்கும் தன் மையை]. பாதிக்கமாட்டாது. ஆகையால் அந்தச் சங்கைக்கு இட மில்லை.

இவ்வளவு சொன்னதிலிருந்து ஏற்பட்டது என்னவென்றால்— 'ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் போல, சுத்த மான ஜ்ஞாநமே; பகவான் ஸகலத்தையும் ஒரே காலத்தில் ஸ்வய மாகவே எப்பொழுதும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் யோக்யதையைப் பெற் றிருப்பதுபோல், ஜீவனும் அவ்வித யோக்யதையைப் பெற்றிருக் கிறான். ஆனால் ஜீவன் கர்ம பந்தத்துக்குப் பரவசமாக இருக்கும் காலத்தில் அந்த யோக்யதையை அவன் இழந்து நிற்கிறான். அவன் பகவானுக்கு ஸ்வபாவத்தால் தாஸன்; ஆகையால் அந்தத் தாஸ்யத்திற்கு அநுரூபமான கைங்கர்யமே அவனுக்குப் பரம புருஷார்த்தம் ஆகின்றது என்பதுதான்.

"தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:".

என்பது இதற்குப்ரமாண வாக்யம். மோக்ஷமென்றும் ப்ரஹ்மாநந்த மென்றும் எல்லாராலும் ப்ரார்த்திக்கப்படும் பதவி இந்தக் கைங் கர்யமே என்பது தான் நமது ஸித்தாந்தம். மோக்ஷம் அடைந்த பிறகு, நாம் மனம் போன போக்கெல்லாம் போகலா மென்பதாவது, நமக்கு இவ்விடத்தில் தோன்றுவதுபோல போகங்களில் இச்சை தோன்றினால் அந்த இச்சையை மோக்ஷத்தில் எவ்வித ப்ரதிபந்தகமு

மிராமல் யதேஷ்டம் அநுபவித்து அதனால் அளவற்ற ஆநந்தத்தை அடையலாம் என்பதாவது நமது ஸித்தாந்தமன்று. அம்மாதிரி இச்சை தோன்றினால் அதை எவ்வித விக்நமுமின்றிக்கு நிறைவேற்றிக் கொள்ள நமக்குச் சக்தி ஸம்பவிக்கின்றது என்பது உண்மையேயாயினும், ஸ்வபாவத்தால் பகவத் கிங்கரர்களாக இருக்கும் நமக்கு அவனுடைய கைங்கர்யமே அநுரூபமான புருஷார்த்தமாகத் தோன்றுமே தவிர, மற்றை எதுவும் அப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தமாகத் தோன்றமாட்டாது. ஆனால், 'கைங்கர்யம் என்பது துக்கமன்றோ? அப்படி துக்கமான கைங்கர்யம் எவ்விதத்தில் புருஷார்த்தமாகக் கூடும்?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் உண்டாகலாம். 'இந்த உலக வாழ்க்கையில் கைங்கர்யம் துக்கம் என்பது உண்மையே. ஆனால், அது அப்படி துக்கமாக இருப்பது, நாம் ஜந்மாந்தர கர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டிருப்பதைக் காரணமாக உடையது. அந்தக் கர்மம் ஒழிந்தால் கைங்கர்யம் துக்கமாக இருக்கமாட்டாது' என்பது தான் அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம். தவிரவும், நாம் செய்யப் போகும் கைங்கர்யம், ஸர்வோத்க்ருஷ்டனும் நம்மிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதியை உடையவனுயும் இருக்கும் நமது நிருபாதிக ஸ்வாமியைக் குறித்தது என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. ஆகையால் அந்தக் கைங்கர்யமே நமக்கு மிகவும் போக்யமானது என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. நம்மை இப்பொழுது வருத்துவதெல்லாம் பாரதந்த்ர்யமென்றும், அந்தப் பாரதந்த்ர்யத்தை ஒழித்து ஸர்வ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்வதுதான் மோக்ஷமாக இருத்தல் வேண்டு மென்றும் வாதிக்கிறவர்களின் கோஷ்டியில் நாம் சேரவில்லை. 'நாம் பகவானுக்கு ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் பரதந்த்ரர்கள்; நம்முடைய அபராதத்தால் அந்தப் பாரதந்த்ர்ய ஸுகத்தை நாம் இப்பொழுது இழந்து நிற்கிறோம். மறுபடியும் அதை நாம் சரிவரப் பெறுவதே மோக்ஷமாகுதல் வேண்டும்' என்பதே நமது ஸித்தாந்தம்.

இதற்குமேல் போவதற்குமுன் 'பகவானும் ஜீவனும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபங்கள் என்னும் வாக்யத்தில் ஜ்ஞாநம் என்பது எதைக் குறிக்கின்றது? அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்பதால் நாம் என்ன அறிகின்றோம்? சேதநர்கள் அசேதநங்கள் என்னும் பதங்களின் பொருள் என்ன?' இவை முதலிய விஷயங்களைக் கொஞ்சம் நாம் தெளிய அறிதல் வேண்டும். 'எது ஒரு விஷயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றதோ அது ஜ்ஞாநம்' என்று சொல்லப்படும். அதாவது—கண்ணால் பார்க்கப்படும் வஸ்துக்களின் விஷ

யத்தில், எப்படி வெளிச்சமானது அந்த வஸ்துக்களுக்குப் பார்க்கப்படும்படியான யோக்யதையைக் கொடுக்கின்றதோ, அப்படியே நம்மால் அறியப்படும் வஸ்துக்களின் விஷயத்தில் அந்த வஸ்துக்களுக்கு நம்மால் அறியப்பட்டு வ்யவஹரிக்கப்படும்படியான யோக்யதையை ஜ்ஞாநம் என்பது கொடுக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் ஜ்ஞாநம் என்பதற்குப் பின்வருமாறு லக்ஷணம் சொல்லலாம்:— 'ஒரு விஷயம் வ்யவஹரிக்கப்படுவதற்குத் தகுந்த யோக்யதையை எது கொடுக்கின்றதோ அது ஜ்ஞாநம்.' "ஏதேனும் ஒன்றினுடைய வ்யவஹாராநுகுண்யத்தைப் பண்ணுகை ஜ்ஞாநத்வம்' என்று ஸ்ரீ தேசிகன் லக்ஷணம் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். 'நாம் ஒரு வஸ்துவை அறிகிறோம்' என்று சொல்வதற்கு, அந்த வஸ்து நமது இந்த்ரியங்களுள் ஒன்றுடன் ஸம்பந்தம் பெறுவது மாத்ரம் போதாது; நமது ஜ்ஞாநமும் அதை ப்ரகாசிப்பித்தல் வேண்டும். நாம் வேறொரு வஸ்துவை நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது நமது கண்ணுக்கு எதிரில் இருக்கும் பொருளையும் நாம் அறியாமல் இருக்கிறோமன்றோ? அப்படி அறியாமல் இருப்பது, நமது ஜ்ஞாநம் அந்தப் பொருளை ப்ரகாசிக்கச் செய்யாமல் இருப்பதனாலேயே. இந்த ஜ்ஞாநத்தைத்தான் தர்மபூத ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுகிறோம்; இதுதான் ஸம்ஸாரிகளாயுள்ள நமக்குள் சிலருக்கு அதிக ப்ரகாசத்துடனும் சிலருக்குக் குறைந்த ப்ரகாசத்துடனும் அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி ஏறியும் சுருங்கியும் நிற்கின்றது. ஒருவன் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவாக அறிவதும் மற்றொருவன் அதைத் தெளிவாக அறியாததும் இந்தத் தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரகாச தாரதம்யத்தால்தான். ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து மோக்ஷம் கிடைத்தபிறகு இம்மாதிரியான தாரதம்யமின்றிக்கே அந்த ஜ்ஞாநம் பகவானுக்குப் போலவே நமக்கும் பூர்ணமாக ப்ராகாசிக்கும். ஜீவன் அணுவாக இருக்கையிலும் இந்த ஜ்ஞாநம் விபுவாகையால், இதன் ப்ரசாரத்தைக் கொண்டே நெருங்கின தேசத்திலும் காலத்திலும் இராத வஸ்துக்களையும் நாம் க்ரஹிக்கின்றோம். இவ்விதம் இந்த ஜ்ஞாநம் விஷயங்களை ப்ரகாசிக்கச் செய்வது தன்னால் ஆச்ரயிக்கப்பட்டிருக்கும் ஜீவனுக்கு மாத்ரமே தவிர, தனக்கு இல்லை. அதாவது— தனக்குத் தன்னைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தி இல்லை என்று சொன்னதாயிற்று. இந்தக் காரணத்தாலேயே நாம் இந்த ஜ்ஞாநத்தை அசேதநமென்று சொல்லுகின்றோம். எது எது தனக்குத் தன்னைத் தோற்றுவித்துக் கொள்ளச் சக்தியற்றதோ அது எல்லாம்

ஸம் அசேதநம். நமது தர்மபூத ஜ்ஞாநம் வேறு, ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் வேறு, என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதன் காரணம் இப்பொழுது விளங்கும். நமது ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் நமது தர்ம பூத ஜ்ஞாநம் போலன்றிக்கே, தன்னைத் தான் அறியும் யோக்யதையை உடைத்தாயிருக்கின்றது. ஆகையால் தான் அந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சேதந மென்று சொல்லுகின்றோம். இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் இப்படி தன்னைத் தனக்கே தோற்றுவிக்கும் யோக்யதையுடன் கூடியிருக்கையிலும், தர்ம பூத ஜ்ஞாநம் போல வெளிப்பட்ட விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பிப்பதற்கு அது யோக்யதை யற்றது என்பதே நமது கொள்கை. 'நான்' என்று தோற்றுவிப்பது ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தின் செயல்; 'நான் இந்த விஷயத்தை அறிகின்றேன்' என்று தோற்றுவிப்பது தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்தின் செயல். ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்திற்கு ஒருபொழுதும் ஒருவர் விஷயத்திலும் எவ்வித குறைவும் இல்லை. இந்த ஜ்ஞாநம் இரண்டுக்கும் ப்ரகாசிப்பிக்கிற யோக்யதை இருக்கிறபடியால் இரண்டும் ஜ்ஞாநம் என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமே ஆத்மா. இந்த ஜ்ஞாநங்கள் இரண்டையும் ஏன் நாம் ஸ்வயம் ப்ரகாசங்களென்று சொல்லுகிறோ மென்றால், மற்றை வஸ்துக்கள் தமது ப்ரகாசத்திற்கு இந்த ஜ்ஞாநத்தைச் சார்ந்து நிற்பன போல, இவை தமது ப்ரகாசத்திறகு மற்றை ஒன்றையும் சார்ந்து நிற்க வில்லை என்னும் காரணத்தாலேயே. இப்படி இவை இரண்டும், ஒன்று சேதநமாயும் மற்றொன்று அசேதநமாயும் இருக்கையிலும், ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கிறபடியால், இவை இரண்டும் ஜடங்களல்லவென்று சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்வயம் ப்ரகாச மிராத மற்றைப் பொருள்களெல்லாம் ஜடங்களே. இன்னும இவைகளைப் பறறி விசாரிக்க வேண்டிய விஷயங்களை அடுத்த ஸஞ்சிகையில் விசாரிப்போம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

க்ரந்த விமர்சம்

(1)

கும்பகோணம் ஸ்ரீநிவாஸ விலாஸ புஸ்தகசாலை ஸ்ரீ. உப. ஸி. ர. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்டராசார்ய ஸ்வாமியிடமிருந்து கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள நாலு க்ரந்தங்கள் நாம் வரப் பெற்றோம். அவை:—

(1) ஸ்ரீ தத்வதுஹூதர்சம்—ஸ்ரீ கோஷ்டீபுரம் ஸ்ரீராம தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி செய்தருளியது; விலை அணு 12.

(2) விபஸ்சித் பரிதோஷிணீ— ஷை ஷை

(3) ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக வைபவ ப்ரகாச கீர்த்தனை.—மத்யார்ஜுநம் ப்ரஹ்மஸ்ரீ அநந்த பாரதி இயற்றியது. விலை அணு 8.

(4) அபாமார்ஜந ஸ்தோத்ரம்.—விலை அணு 1

இவைகளுள் முதல் இரண்டும், காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ. உப. வே. ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி செய்தருளியிருக்கும் 'ப்ரணவாதிகார தத்வம்' என்னும் க்ரந்தத்தின் கண்டநங்கள். மூன்றுவது க்ரந்தம், ஸ்ரீ நிக மாந்த மஹா தேசிகனுடைய வைபவங்களை விஷயமாக உடையவைகளாகவும், இராக தாளங்களுக்கு இசைந்திருக்கும்படி செய்யப்பட்டவைகளாகவுமான க்ருதிகளடங்கிய க்ரந்தம். நான்காவது, ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மத்தில் படிக்கப் பட்டுள்ள ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸ்தோத்ரம். இந்தப் புஸ்தகங்களை அபேக்ஷிப்பவர்கள் "ஸி. ர. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்டராசார்யர், ஸ்ரீநிவாஸ விலாஸ புஸ்தகசாலை, 16- பாட்டராசார்ய தெரு, கும்பகோணம்" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

(2)

ஸத் சூத்ர தர்மம்:—இது புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீ. உப. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் க்ரந்தம். இதில் நான்காவது வர்ணத்தார்களால் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவையாக மஹர்ஷிகளாற் சொல்லப்பட்டுள்ள தர்மங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு, எல்லாருக்கும் விளங்கும்படி எழுதப்பட்டிருகின்றன. இதன் விலை அணு 2. தபால் சார்ஜு வேறு. "திருச்சி ஜில்லா, லால்குடி, ஸமயனூர் போஸ்ட், திருப்பள்ளத்துறை, ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதி இதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை ஸம்பாதகருக்கு:—

ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ சேங்காலிபுரம் அநந்த ராம தீக்ஷிதர், இவ்விடம் சென்ற கார்த்திகை மீ நாலைந்து நாட்கள் உபந்யாஸம் செய்தார். இராக்காலத்தில் இராமயணத்தில் சில முக்யமான பாகங்களும், பகற் பொழுதில் குசேலோபாக்யாநம் த்ருவ சரித்ரம் ப்ரஹ்லாத சரித்ரம் அக்ரூரர் சரிதம் ஆகிய இவைகளும் உபந்யாஸம் செய்யப்பட்டன. ஒவ்வொரு நாள் உபந்யாஸமும் கேட்பவர் மனத்தைப் பரவசமாக்கிவிட்டது. கதையை வ்யாஜமாக வைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் அதிலுள்ள பக்தி ரஸத்தைத் தந்மயமா யிருந்துகொண்டு சொன்ன அழகும், அந்த வாக் சாதுர்யமும் பண்டித பாமரர்கள் யாவருக்கும் த்ருப்தியை விளைத்தன. அன்றியும், அங்கு வந்துள்ளோர் அனைவரும், வைதிக மார்க்கத்தைத் தாமும் அநுஷ்டித்து வரவேண்டுமென்கிற எண்ணமும் ச்ரத்தையும் கொண்டனர். தீக்ஷிதரவர்களைப் போன்ற மஹான்கள் இம்மாதிரி அடிக்கடி ஆங்காங்கு சென்று நமது வைதிக மார்க்கத்தை எடுத்துச் சொல்வார்களாகில், வைதிக மார்க்கத்துக்கு ஒரு குறைவும் உண்டாகா தென்பது திண்ணம். கடைசி நாள் ராமாயண பட்டாபிஷேகம் வெகு ஸம்ப்ரமமாக நடைபெற்றது. யாவரும் தீக்ஷிதரவர்களைக் கௌரவித்து அனுப்பினர். அச்சபையில் ஒரு யோக்யதையுமற்ற அடியேனுக்கும், தீக்ஷிதரவர்களுடைய அபாரமான சக்தியையும் ஜ்ஞாந வைராக்ய அநுஷ்டாநாதிகளையும் குறித்துச் சில ச்லோகங்கள் சொல்ல அவகாசம் நேர்ந்தது. அவற்றைக் கேட்ட எல்லோரும் 'தீக்ஷிதரவர்களுக்குத் தகும் தகும்' என்று மெச்சினர். கரகோஷத்துடன் ஸபை கலைந்தது.

சேலம்,
14—12—33.

கடாம்பி ராமாநுஜாசார்யர்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃

𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂
𑌸𑌂𑌜𑍀𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌧𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 ।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌚𑌰𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌤𑍍𑌵𑌗𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯 𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

ஸம்பாதகரின் குறிப்புகள்

ப்ரஜா வ்ருத்தியைத் தடுத்தல்

ஸ்வல்ப காலமாகச் சில லௌகிக ப்ரபுக்கள் நமது தேசத்தில் ப்ரஜா வ்ருத்தி மிகவும் அதிகரித்து வருகின்றதென்றும், அதைத் தடுப்பதற்குத் தகுந்த மார்க்கத்தை நாம் சீக்ரத்திலேயே தேடவேண்டுமென்றும், அப்படித் தேடாவிட்டால் தேசத்திற்கே பெரிய கஷ்டங்கள் நேர்ந்து விடுமென்றும் ப்ரமம் கொண்டவர்களாய், ப்ரஜைகளின் வ்ருத்தியைத் தடுப்பதன் ஆவச்யகதையைப் பற்றிப் பத்ரிகைகள் வாயிலாகவும் ஸங்கங்கள் மூலமாகவும் மஹா ஜநங்களை முன்னிட்டு உபந்யாஸம் செய்து வருவதை நமது ஸௌஹ்ருத்துக்கள் கவனித்திருக்கலாம். எல்லாரும் தம் தம் சக்திக்குத் தகுந்தபடி இந்த்ரியங்களை அடக்கி, காமங்களுடைய உபபோகத்தை மிதப்படுத்திக்கொண்டு, அதன் வழியாக ப்ரஜைகளின் அதிகமான உத்பத்தியைத் தடுக்க முயல வேண்டுமென்று அவர்கள் உபதேசிக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாகச் சாஸ்த்ர விருத்தங்களாயும் அளவற்ற காம போகங்களுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடியவையுமான சில ஜுகுப்ஸாவஹங்களான மார்க்கங்களைக் காண்பித்து, அவைகளை எல்லாரும் தெரிந்துகொண்டு அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும், அப்படி அநுஷ்டித்து ப்ரஜா வ்ருத்தியைத் தடுக்க வேண்டுமென்றும் அவர்கள் உபதேசித்து வருகிறார்கள். சாஸ்த்ரங்களின் பெருமை குலைந்து நிற்கும் இந்நாளில், எல்லாரும் தம் தம் புத்திக்குத் தோன்றியபடி பண்டைக் காலத்திய அநுஷ்டா

ங்களை மாற்ற முயல்வதும், அந்த மாற்றத்துக்குத் தகுந்தபடி தாம் நடப்பது மாத்ர மின்றிக்கே தாம் நடக்கிறபடி பிறரையும் நடக்கும்படி செய்விப்பதும் ஸஹஜமாகி விட்டன. அப்படி அவர்கள் மனம் போனபடி நடப்பதிலும் பிறரையும் அவ்விதம் நடப்பிப்பதிலும் நமக்கு எவ்வித ஆக்ஷேபமுமில்லை; ஆனால் அவர்கள், 'எங்களுடைய புத்திக்கு அவ்விதம் நடப்பது தான் சரியென்று தோன்றுகின்றது; ஆகவே நாங்கள் அம்மாதிரி நடக்கிறோம்; ஆகையால் தான் பிறரையும் அம்மாதிரி நடக்கும்படி தூண்டுகின்றோம்' என்று சொல்லாமல், 'நாங்கள் செய்யும் கார்யம் சாஸ்த்ரத்திற்கு ஒத்ததே' என்று சாஸ்த்ர ஆதாரத்தை அவர்கள் கைப்பற்ற முயல்வதை நாம் த்ருடமாக ஆக்ஷேபிக்கின்றோம். அவர்களுக்குச் சாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கை இராமலிருக்கையில், அவர்கள் சாஸ்த்ரத்தை எடுத்துக் கூறுவது ருஜுவான கார்யமாகுமோ? விதவா விவாஹம் ப்ரௌடா விவாஹம் வேற்று ஜாதியில் விவாஹம் இம்மாதிரி விவாஹங்களைச் செய்பவர்களும், மனம் போனபடி ஆஹாரம் முதலியவற்றைச் செய்பவர்களும், விக்ரஹ பூஜையில் நம்பிக்கையின்றிக்கே ஆலய ப்ரவேசத்தை அபேக்ஷிப்பவர்களும், ப்ரூண ஹத்தி செய்து அதனால் ஜகத்தின் க்ஷேமத்தைத் தேடுபவர்களும் ஏன் வீணில் சாஸ்த்ரத்தை வருத்துகிறார்கள் என்பது நமக்குப் புலப்படவில்லை.

சென்ற மாஸத்தில், பெரிய லௌகிக பதவியில் இருக்கும் ஒரு ப்ரபு, ப்ரஜா வ்ருத்தியைத் தடுப்பதைப் பற்றி உபந்யஸித்து வருகையில், நமது வேதத்தில் அதற்கு ப்ரமாணம் இருக்கின்றது என்று சொன்னாராம். அவர் எந்த வேதத்தைப் பார்த்தாரோ? வேத வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு வேண்டியதான யோக்யதையை எவ்விடத்தில் ஸம்பாதித்துக் கொண்டாரோ? படிக்காத மூடர்கள் தமது யோக்யதையை அறியாமல் பெரிய கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பதை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். சிறந்த வித்யைகளை அப்யஸித்து மஹாஜநங்களுக்கு ஹிதாஹிதங்களை எடுத்து உரைக்கும் அந்தஸ்தைப் பெற்றிருப்பவர்கள் இம்மாதிரியான ஸாஹஸத்தைச் செய்யத் துணிவதை நாம் இது வரை பார்த்ததில்லை; கேட்டதுமில்லை. காமம் க்ரோதம் முதலியவைகளின் சமநத்தையும், இந்த்ரியங்களின் நிக்ரஹத்தையும், நாம் அடையவேண்டிய ச்ரேயஸ்ஸுக்கு ஒரே மார்க்கமென்று ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் இதிஹாஸ புராணங்களாலும் இடித் திடித்துக் கூறும் நமது சாஸ்த்ரம், இந்த ப்ரபுக்களால் இப்பொழுது உபதேசிக்கப்படும்

உச்ச்ருங்கலமான இந்த்ரிய லாலநத்தை ஆமோதிக்கின்றது என்று சொன்னால் அதை விவேக முள்ளவர்களுள் எவர் நம்புவார்கள்? ஸாமாந்ய ஜநங்களை ஏமாற்றுவதற்காகப் புத்தி பூர்வகமாய்ச் செய்யப் படும் அந்ருஜுவான ப்ரவ்ருத்தி என்றே இதை நாம் க்ரஹிப்போம். இது த்ரவ்ய லாபத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் மோசமாக இராவிட்டாலும், தமது இஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற் காகச் செய்யப்படும் மோசமே. இவர்களுடைய அபிஸந்தி ஜநங்க ளுடைய ஹிதத்தைத் தேடுதல் வேண்டும் என்னும் ஸாதுவான அபி ஸந்தியாக இருக்கலாம்; செய்யப்படும் கார்யம் தோஷ துஷ்டமாக இருந்தால், அது நல்ல எண்ணத்தாற் செய்யப்படுகின்றது என்பது அதன் தோஷத்தை மறைக்குமோ?

இந்த விஷயத்தைப் பற்றி அதிகமாக எழுதுவதற்கு நமது மநஸ் லஜ்ஜைப்படுகின்றது. பகவத் ஸ்ருஷ்டியில் சிற்சில கார்யங்கள் ஸப்யங்களென்றும் மற்றும் சில அஸப்யங்களென்றும் பிரித்துப் பேசப்படுகின்றன. ஸபைக்கு அயோக்யங்களான விஷயங்களுட்சில, சிற் சில ஸமயங்களில் விசாரம் செய்வதற்கு ஸ்தாநமாகும்படி ஸம் பவங்கள் ஏற்படலாம். அப்பொழுது அவைகளின் விசாரம் ஸதஸ்ய மாகச் செய்யப்படாமல் ஏகாந்தத்தில் செய்யப்படுவது பண்டைக் காலத்து மர்யாதை. இப்பொழுது ப்ரக்ருதமாயிருக்கும் ப்ரஜா வ்ருத்தியைப்பற்றிய விசாரம் ஸதஸ்ஸுக்கு அர்ஹ மன்று என் பதே நமது அபிப்ராயம். ஆகையால் அதைப் பற்றி விசாரிக்க வேண் டியது அவச்யமாக இருந்தால் அதை இப்பொழுது இவர்கள் விசா ரிப்பது போலப் பஹிரங்கமாக விசாரிப்பது யுக்தமாகமாட்டாது. நமது சென்னை மா நகரில் ஸமீபகாலத்தில் ஸ்த்ரீ புமான்க ளெல்லா ரும் ஒரு பெரிய ஸங்கமாகச் சேர்ந்து இந்த ப்ரஜா வ்ருத்தியின் மர் மங்களை யெல்லாம் பூர்ணமாக விசாரித்து, அது விஷயமாகச் சிற்சில நிர்ணயங்களைச் செய்ததாகப் பத்ரிகைகளில் அறிக்கை ஒன்று வெளி வந்திருந்தது. இவ்விதம் ஸ்த்ரீகளும் புமாங்களும் நிஸ்ஸங்கோசமாக இம்மாதிரியான விஷயங்களைப் பற்றி ஸதஸ்ஸில் பேசும்படியாகவும் நிர்ணயங்களைச் செய்யும்படியாகவும் காலம் நேர்ந்து விட்டதே என்று நாம் மிகவும் வருந்துகின்றோம். ஸ்வாமி கொடுத்திருக்கும் தேஹத்தை வஸ்த்ரம் முதலியவைகளால் மறைத்துக்கொள்வது காட்டு மிராண்டித்தனம் என்று நினைக்கும் இந்தக் காலத்தில் எது தான் அஸம்பாவ்யமாகும்?

* * * * *

“தர்ம ராஜ்யம்”

நமது மஹர்ஷிகளால் ஜகத்தின் ச்ரேயஸ்ஸை உத்தேசித்துச் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள தர்மங்களை நிலை நிறுத்த வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் ‘தர்ம ராஜ்யம்’ என்னும் பெயர்கொண்ட ஒரு புதிய பத்ரிகை இந்த மதிராஸ் நகரத்தில் நிகழும் தை மாஸம் முதல் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது என்று நாம் அறிகின்றோம். இது இங்க்லிஷ் பாஷையில் எழுதப் பெற்று, தத்காலத்தில் ஏழு நாட்களுக்கு ஒரு தடவை ப்ரசுரிக்கப்படுமென்றும், சீக்ரத்தில் அவ்விதம் வாரம் ஒரு முறையாக வெளி வருவது மாறி ப்ரதிதினமும் வெளி வருமென்றும் அதன் அதிகாரிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கால பலத்தாலும் இன்னும் அதுபோன்ற மற்றைத் தோஷங்களாலும் நமது ஸநாதந தர்மம் இக்காலத்தில் குலைந்து வருகின்றது என்பது ஆஸ்திகர்களாயிருக்கும் ஹிந்துக்களெல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. நமது மதத்தில் ஜநித்து, நடை உடை பாவனைகளில் தாம் ஹிந்துக்களே என்று சொல்லிக் கொண்டுள்ள நமது பெரியோர்களுள் அநேகர், ஸநாதந தர்மம் என்பது முற்காலத்துக்கே தகுந்ததென்றும் இக்காலத்தில் அதன் அநுஷ்டாநம் பல தீங்கையே விளைவிக்குமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு அதை அநாதரித்தும் தூஷித்தும் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய வார்த்தை பெரிய பதவியில் இருப்பவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையாக இருக்கிறபடியால் ஸாமாந்ய ஜநங்கள் அதில் த்ருடமான நம்பிக்கை வைத்து அதனால் ஏமாந்து வழிதவறி நடப்பதையும் எல்லாரும் பார்க்கலாம்.

“யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோ ஜந:”

என்கிறபடி பெரியவர்களென்று கொண்டாடப்படும் ஜநங்களுடைய வார்த்தையும் அநுஷ்டாநமுமே ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு ப்ரமாணமாகின்றதன்றோ? இப்படி லோகம் ஏமாந்து போவதைத் தடுத்து, ‘ஸநாதந தர்மமென்று ஒன்று உண்டு; அதன் அநுஷ்டாநம் இக்காலத்திலும் ஸாத்யமானதே; அது ஒருகாலும் தீங்கை விளைவிக்க மாட்டாது; சாச்வதமான ச்ரேயஸ்ஸைப் பெறுவதற்கு அதுவே சரியான வழி’ என்பதை எல்லாருக்கும் உபதேசிக்கும் நோக்கத்துடன் வெளிவரும் இந்தப் பத்ரிகையை நாம் மிக்க ஆநந்தத்துடன் ஸ்வாகதம் செய்கின்றோம்.

இந்தப் பத்ரிகை பூரி ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய ஸஹாயத்துடன்

நடத்தப்பட்டு வருகின்றதென்றும், ஸர்க்கார் உத்யோகத்தில் ஜட்ஜ் பதவியில் பஹுகாலம் இருந்து, இப்பொழுது வேலையிலிருந்து நிவ்ருத்தராயிருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ கே. எஸ். ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ரிகள் அதற்கு ஸம்பாதகராக இருக்கிறாரென்றும் அந்தப் பத்ரிகையிலிருந்து நாம் அறிகின்றோம். இப்படிப்பட்ட மஹான்கள் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும் கார்யத்தின் ஸித்தி கைகூடும் என்பதில் ஆக்ஷேபம் ஏது?

"𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑌵𑌾𑌨𑍁𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍 𑌸𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 ।
𑌸 𑌨𑍍𑌜𑌾𑌮𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌤𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 ॥"

* * * * *

பூகம்பம்

நமது இந்தியாவின் வடபாகமாகிற பேஹார் ராஜதானி நேபாள தேசம் முதலிய பல இடங்களில் நிகழும் தை மாஸம் 2௳ (15-1-34) மத்யாஹ்நம் 2 மணிக்குப் பெரிய பூகம்பமொன்று உண்டாகி அநேக பட்டணங்களையும் அநேக க்ராமங்களையும் பாழாக்கிவிட்டதாம். சற்றேறக்குறைய இருபதினாயிரம் ஜநங்கள் நாசம் அடைந்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். பூமி அசைந்தது மாத்ரமின்றிக்குப் பலவிடங்களில் பூமி வெடித்து அந்த வெடிப்புக்களிலிருந்து கந்தகம் கலந்த ஜலம் ப்ரவஹித்துத் தாழ்ந்த ப்ரதேசங்களெல்லாவற்றையும் ஒரே வெள்ளக் காடாகச் செய்து விட்டதாம். இந்த விபத்திலிருந்து பகவத் க்ருபையால் தப்பி யிருக்கும் ஸ்வல்ப ஜநங்கள் அந்நம் வஸ்த்ரம் தங்குமிடம் ஒன்றும் அகப்படாமல் மஹத்தான கஷ்டத்தை அநுபவிக்கிறார்களாம். இது பெரியதொரு ஆதங்கமே. ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தை யார் அறியக்கூடும்? இவ்வளவு கொடிதான சிக்ஷையைச் செய்வதற்கு, நாம் அதற்குத் தகுந்த மஹா பாபங்களைச் செய்தே இருத்தல் வேண்டும். பாபம் செய்யும் காலத்தில் அதன் கொடுமையைக் கொஞ்சமேனும் கவனியாமல் செய்துவிடுகின்றோம்; அவைகளின் விபாகம் வருங் காலத்தில் கதியற்றவர்களாய்க் கதறுகின்றோம்.

"𑌨 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍋𑌷𑍇
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑍋 𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌉𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌯𑌿 ।
𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌾𑌵𑌸𑌰𑍇 𑌉𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯
𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌤𑌯𑌾𑌮𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌦𑍃 ॥"

பெரும்பாலும் இதுவே ஜநங்களின் நடத்தையாக இருக்கின்றது. பகவானே விவேகத்தைக் கொடுத்து எல்லாரையும் காப்பாற்ற வேண்டும்.

தசரத தனயனு மெதுகுலத் தவன்
வசையறு புதல்வனு மாகி வையக
மிசையெழுந் திடினுநீ மெலிந்த சீவரித்
திசையுறக் கொணர்கிலே திரும்பிப் போந்தனே. 57

என்றனை யியம்பிடக் கேட்ட வெந்தையும்
நன்றுறும் குறுநகை புரிந்து நாறல
ரொன்றிய தேவிநீ யுரைத்த பின்னரே
நின்றது நினைவிது நிகழ்த்தக் கேட்டியால். 58

ஆசுரத் தனத்தனு லகத்தின் சும்மையால்
வாசனை வயத்தராய்ப் புவியின் மாந்தர்கண்
மாசறும் பலவவ தார மாடியான்
ஆசறத் தெருட்டினு மறிவொன் றின்றியே. 59

மயங்கிய மனத்தராய் மாறி மாறியே
யியங்கிடு மெந்திர மெனப் பிறப்பது
முயங்கிட வுருள்வது மாகி யோவலில்
பயங்கொளு நரகவிண் பயன்க டுய்ப்பரால். 60

தொடர்தரு பழவினைத் துவக் கறுத்துநம்
மிடமுற வியைந்தருள் கரணங் கொண்டவர்
கொடுவினை புரிகுவர் சமிதை கொய்திடும்
படைகொடு பசுவின்வால் பரித லென்னவே. 61

ஆகையி னவரையான் விரகின் மீட்டிடத்
தோகையே யிங்ஙனந் துணிந்துளே னெனப்
பாகடு கிளிமொழி யதுவென் பாங்கென
வோகையி னுபேந்திரன் மறித்துங் கூறுவான். 62

ஐவகை யவதரிப் படைந்துளே னெழின்
மைவிழி மடைந்தையே யவற்றுண் மண்ணகங்
கைவழி யமுதெனக் கலந்த ருச்சையா
யுய்வழி யிதுவென வொளிரு கின்றனன். 63

பூமியு நீளையும் பொருந்த நீயுமென்
காமுறு மருங்கினில் வளையுங் காவிரித்
தாமமா ரரங்கமே முதல தண்பொழி
லேமமார் பதிகளி லிலகு மெம்மையே. 64

அனந்தனே யாதியா மரிய சூரிகள்
னனந்தலே யுலகினி லுதித்து நான்மறைத்
தனந்தனல் விளக்கிடத் தயங்கு மாந்தர்கண்
மனந்தெளி வுறவிவண் மணந்து வாழ்வரால். 65

பற்பல வருணமா யவர்கள் பார்மிசை
யுற்பவித் திடுகையி லுதிப்ப ணீளேயு
மற்புட னிலகுமாழ் வார்க ளாரியர்
பொற்புறு மிவரெனப் புகல்வ ராங்கரோ. 66

ஏதியே முதலிய வுதிக்கு மிவ்வகைப்
போதவா ரியர்மறைப் பொருளைத் தண்டமிழ்
வேதமா யிழைத்தெனே விரும்பும் பல்வகை
மேதகுந் திருப்பணி யிழைத்து மேவுவார். 67

ஐம்பொறி வழிமனம் வலிக்க வாடியும்
வம்புறுந் துறைபல துணிந்து மாழ்கியும்
வெம்புறுங் கொடுந்தடம் படிந்த வேழமா
யம்புவி யறிவில ரழுங்குவா ரெலாம். 68

வாய்மையின் வழியினி லெமது வைபவந்
தூய்மையி னுதிப்பவர் துலக்கி யெம்பதம்
ஆய்மையி னருளினு ளான மார்த்திரம்
பாய்மதக் களிறென வடைப்பர் ப்ான்மையால். 69

அடைந்தவ ரனந்தனு தியர்க ளன்னவின்
குடைந்தபூந் தேன்கலந் தொளிருங் கோதையாய்
மிடைந்துநந் திருப்பணி மிழற்ற யாவரு
முடைந்திடும் பெருங்களி யுததி யாடுவார். 70

எனத்திரு மகட்கிசைத் தெதிர்த்த கஞ்சனுல்
பனேக்கரக் களிறிறப் படுத்த மாயனும்
நினேத்தன னருகுள ரித்தர் பூமிசைத்
தனித்தனி யுதித்திடத் தயையி னென்பவே. 71

உ–வது சருக்கம்
முதலாழ்வார்கள் வைபவம்

காளியன் முடிமே னடித்ததுங் கல்லைக்
கவின்பெறு வனிதையாக் கியதும்
நீளுல கொருங்கே யளந்ததுங் குடிலச்
சகடிற நிமிர்ந்துதைத் ததுவும்
வாளியல் கரத்துப் பஞ்சவர் பெருக
வளம்பெறுந் தூதுசென் றதுமாந்
தாளதா மரையா ளிறைமலர்ப் பதமெந்
தலைமிசை தரித்துவாழ் குதுமே. 1

முத்தியைப் பயக்கும் புரிகளோ ரேழின்
மூக்கிய மெனத்துலங் குவதா
யுத்தம மகஞ்செய் கலைமகள் கணவ
னுத்தர வேதியென் றுளதா
யத்தகைப் பிரமன் பெயர்கவென் பதனு
லவனரி தனையருச் சித்த
வித்தக நகர மாகையிற் கச்சி
யெனுமொரு திருநகர் விளங்கும். 2

பங்கயன் புரிந்த வேள்வியின் வபையைப்
பரிவுடன் கவர்ந்தெழும் பவளத்
தங்கனூழ் வரத னம்மலர்த் தாள்கள்
வணங்குற விழிதரு மமரர்
செங்கதிர் முடிக ளுரிஞ்சிடச் சிதறும்
பொன்பிதிர் பரவலின் முழுது
மங்கதைத் தருவைந் தடர்ந்தபொன் னகரென்
றறைகுவ ரறிவினிற் பெரியோர். 3

பற்பல வடுக்கிப் பளிங்கினு லுயர்ந்த
பவனமி தன்பர்பாற் பயிலும்
மற்புறு கலவி புரிந்தயர்ந் துறங்கு
மங்கைனத் திரண்முகத் தழுகைச்
சிற்சில கவரச் செறிந்திட வவர்கண்
டிட்டிய மைபடிந் துறலால்
பொற்புறு கருமை வடிவிடை யிலகப்
போந்திடுந் திங்கள்வா னகமே. 4

அளவிடற் கரிய கடவுளர் நிலயத்
தந்தர மளவிடுஞ் சிகரத்
திளவெயி லெறிக்குங் கதிர்மணி யொளியாற்
சிவந்தரு கொழுஞ்சுறு மெழிலார்
வளம்பல தருநன் னதியது வேக
வதியெனப் பகருவ ரதனைத்
தளவமின் முறுவ லரம்பையர் ககனத்
தரங்கிணி யெனமகிழ்ந் தடைவார். 5

மறையவர் புரியு மகத்திடை யெழும்பு
நறும்புகை விண்ணக மறைக்க
நறைநிறை துளவத் தார்புனை வரத
னுள்விழ வவற்றினிற் கறங்கும்
பறைகளு முழங்க வறுபதம் பாடு
மருமலர்ப் பைம்பொழி லிடையே
யுறைதரு மயில்கள் காரென மருண்டங்
குவப்புட னடிக்கும்வே ளிலினும். 6

விண்ணக மெழுந்த வெண்மணி மாட
நிரைமிசை விண்ணதி பெருகத்
தண்ணிளம் பிறையு மூர்தலி னிழைத்த
தவம்பெறும் போகிக ளுறையக்
கண்ணொரு மூன்று முடைக்கறை மிடற்றே
காம்பரக் கடவுளின் பொலிவை
நண்ணிய வெமக்கா ரிகரெனப் பொங்கி
நகுமெனப் புகலுறு நாளும். 7

கலிவயத் தனராய்க் கருத்தழிந் தலையுஞ்
சேதனர் படுந்துயர் களையப்
பொலிவுற வெழுந்த தூப்புலன் வரதன்
பொன்னடி புரிந்தரு ளாள
நிலவிடு நீயிக் கரிகிரி யிகந்து
நின்பரம் பதத்தினு மடியேற்
கிலைமன மென்று சூளுரைத் திடினித்
திருநகர்க் கிணைபிறி தெவனே. 8

காண்கினு மருகித் தீண்டினும் வினையைக்
கலக்குறு மனந்தமா சரசின்
பாங்கரின் மதமாப் பருப்பத முடிமேற்
பைம்பொனிற் பளபளென் றிலகும்
மாண்பரு புணிய கோடியென் றெவரு
மகிழ்ந்தடை விமானம திடையே
காண்புறு மருளா ளன்றனைக் கண்ட
கண்களே கண்ணெனத் தருமே. 9

இப்பெரும் பகடார் நகர்தனிற் பதினெண்
டிருப்பதி களிலெழி லேய்ந்த
மைப்புய னிறமால் கண்வளர்ந் தருளு
மாமதிற் சினகரத் தருகார்
அப்பெனு மமுத நிறைதரும் பொய்கை
யாடகத் தாமரை மலரில்
அப்பெருந் திருமா லங்கையிற் சங்கத்
தஞ்சமாய்ப் பொய்கையா னுதித்தான். 10

முந்திய யுகத்தே நாலிரண் டிலக்கத்
துடன்சில வாண்டுகண் முடிந்து
பிந்திய வொருசித் தார்த்தியைப் பசியி
லட்டமி பிணைந்திடு மோணத்
திந்தமா வுலக முய்ந்திட வுதித்த
விப்பெரும் பொய்கையாழ் வானுங்
கந்தமா மலராள் கணவனம் மலர்த்தாள்
கருதியே தவந்தனி லிருந்தான். 11

பின்மறு தினத்தின் மாவலி புரத்திற்
பேய்முலை சுவைத்தவற் குரிய
பொன்மலர்க் காவின் மாதவி மலரி
லவன்கதை யஞ்சமாய்ப் போந்த
நன்மைசேர் பூத நாதனுந் திருமா
லடியெனு நளினமே நாடித்
தொன்மைசேர் யோகத் துறைபிற ழாது
தோன்றுமா றருந்தவ மிழைத்தான். 12

மறுதினம் பேயா னுந்தகத் தஞ்ச
னுகியே மயிலையி லிலகும்

வெறிகமழ் துளவன் கேசவன் கோயி
லருகொரு விரைமலர்க் கிணற்றி
லறுபத முரல்செவ் வல்லியின் மலரி
லவதரித் தஞ்சன வண்ணன்
மறையுறு பொருளென் றவன்றனைக் காண
மன்னிய தவம்புரிந் துறைந்தான். 13

கருவிலே திருவாய்ந் தெழுந்தவம் முதலாழ்
வார்களோர் மூவருங் கலையிற்
பெருகியே யொழுக வுலகினிற் பலர்தே
சான்மவா தியர்களாய்ப் பெருமான்
மருமலர்த் தாள்கண் மருவுத லின்றி
மறுகட வுளர்தமை யருச்சித்
திருமையு மிழந்து பிறப்பிறப் பென்னு
மிருதலைக் கொளியிடைப் புழுவாய். 14

உழல்வது கண்டு நாரணன் றிருத்தா
ணிணைப்பது முயர்ந்த நற்குருவின்
கழலடைந் தவர்தங் கடைக்கணிப் புறலுஞ்
சரியமா லடியர்தம் பதத்தை
விழைவுடன் கண்டு பணிதலு மன்றி
வேறொரு விரகிலை யமுத
மெழில்பெற வடைய வென்றுல கறியத்
தெருட்டிடத் துணிந்தனர் மறையால். 15

துணிந்தெழுந் தாங்காங் கொளிர்ந்தரு ளருச்சை
யெம்பெரு மானடி தொழுதுங்
குணங்கொளுந் தமது மதந்தனைப் பெருக்கிக்
குவளையுங் கமலமு முதலா
மணங்கமழ் மலரார் பெண்ணையின் கரையின்
மன்னுமங் கோவலூர் தன்னை
மணந்தரு ளாய னூரடி பணியத்
தனித்தனி மறைந்தன ரவனே. 16

கார்முகில் படியுங் கனகமா மதில்சூழ்
சினகரம் புகுந்தவர் கமலை
மார்புறத் திகழும் பூவரா கன்றன்
மலரடி பணிந்தகங் குழைந்து

நேர்பெறத் துதித்தா னந்தவா ரிதியின்
மூழ்கிமெய்ப் புளகொடு நிலவிப்
பேர்கில மனத்தின் பேர்ந்தவர் வெவ்வே
றிடங்களிற் பிறங்கினர் பெரியார். 17

ஒருவரை யொருவ ருணர்கிலா துறைய
வொண்கதிர் குடகட லொளிக்க
விரவினிற் பொய்கை யாஞெரு மனையி
னிடைகழி தனிற்படுத் திருக்க
புரையறு பூதத் தானவண் போந்தெற்
குண்டுகொ லிடஞ்சிறி தென்ன
வொருவரே படுப்ப ரிருவரே யிருப்ப
ரொன்றுமேல் வருகவென் றுரைத்தான். 18

கேட்டவ னுழைய விருவரு மிருக்கக்
கேழ்கிள ரல்லியி னுதித்தோன்
மீட்டவ ணெழுந்தெற் குண்டுகொல் சிறிதின்
றிரவினின் மேவிட மென்ன
வாட்டமின் றொருவர் படுக்கலா மன்றி
வைகலா மிருவரே மூவ
ரீட்டியே நிற்க லாந்திரு வுளமே
லெழுந்தருள் கெனவவ ரிசைத்தார். 19

மூவரு மந்தக் கடைத்தலை நின்று
முதமொடுங் குசலமே வினவி
மேவிய கலப்பு நன்றிது நமது
விழைவுமிங் கடைகுது மென்று
காவிபோல் வண்ணன் கண்ணனுங் கிடியுங்
காற்றுமே கலந்துகு மழையைத்
தேவரு மறியா தியற்றியங் கெழுந்து
திகைத்திட வவர்நெருக் கினனால். 20

வேறு

மண்ணவர் பருகியுய்ய மறையெனு மமுதங்கால
விண்ணவர் பெருமானந்த விமலராங் கழையைப்புக்கு
கண்ணியு நெருக்கவிந்த நடலையீன் கடைதற்கென்னென்
றெண்ணியே யவர்களெஞ்சந் தியங்கியே யிருக்குமெல்லை. 21

பொய்கையா னருக்கனுகும் பொருவருஞ் சுடரையேற்ற
வுய்கையார் பூதத்தானு ஞானமா மொளியைத்தூண்டச்
செய்கையா லிந்தவந்த காரமு மகன்றுசெங்கேழ்
மெய்கைபாக் கலுழன்மீது மாதவன் மிளிர்ந்தான்மன்னோ. 22

மான்றன துரிவையாலே மார்புறை மலர்மேன்மாதைத்
தான்மறைத் தனனென்றேதுந் தன்மையாற் களவின்கண்ணும்
பான்மையிற் பிரியாதொன்றும் பங்கயத் தணங்கிேனேமே
வானகத் திலகுவானை மூவரும் வணங்கிப்பின்னும். 23

ஆடின ரங்குமிங்கு மோடினு ருடலமெங்கும்
கூடினர் புளகமாவுங் குழறிடக் குணங்கடம்மைப்
பாடினு ரகங்குளிர்ந்தார் பரமனுங் கடைக்கணித்து
மாடொளிர் நிலயந்தன்னை மறைந்துடன் மணந்தான்மன்னோ. 24

தாங்கண்ட செயலைவையந் தான்றெளிந் துய்யத்தேறி
யாங்கவர் முறையேமூன்றந் தாதியா மொருமுந்நூறும்
பாங்குடன் வரைந்தத்தேக ளீசனைப் பணிந்துமீண்டு
நீங்கருந் தலங்கடோறுஞ் சென்றனர் நிமலரன்றே. 25

திருமழிசையாழ்வார் வைபவம்

மூதண்டம் பிளக்கவார்த்து முரணெயி லிலங்கைசெற்ற
கோதண்டன் பெருமையிவ்வா றவருல கறியக்கூடி
வேதங்க ணன்கினுலும் விளக்கியே விளங்குங்காலைப்
போதங்கொண் மழிசையாழ்வான் போந்தமை புகலுகிற்பாம். 26

பிருகுவும் வசிட்டன்றானும் பிறங்குயாழ் முனியுஞானம்
பெருகுறச் சுகனும்பெற்ற தாதையு முதலாமற்ற
விரிசடைத் தவத்தராய விருடிகள் விரவிமுன்னர்
ஒருபக லயனையண்மி யின்னண முரைக்கலுற்றார். 27

கலைமகட் கிறைவயாங்கள் காசினி யிடையிலீண்டி
நிலைபெற வசித்தற்கான நின்மல தலமேதென்ன
வுலகையு மழிசையுங்கண் டுண்மையை யுணர்ந்துவல்லே
துலையொன்று தொணர்கவென்று துவட்டனுக் குரைத்தானன்றே. 28

“𑌕𑌾𑌰𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍇𑌤” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤𑍇। 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌯𑌮𑌃, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵

காரீர்யா...... ‘மழையை அபேக்ஷிப்பவன் காரீரியைக் கொண்டு யாகம் செய்தல் வேண்டும்’ என்பது முதலிய இடங்களில் நியோகம், ஜ்யோதிஷ்டோம யாகங்களிற் போல் விளம்பியாமல் உடனே ஸித்திக்கின்றது; ஆனால் அது புருஷாநுகூலமாக அநுபவிக்கப்பட வில்லையே! அந்த நியோகத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டு ஸித்திக்கும் மழை மாத்ரமே அநுகூலமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றது. ஆகையால் ‘நியோகம் அநுகூலம்’ என்று சொல்வது எவ்விதம் அநுபவத்திற்கு ஒத்ததாகும்? ‘இந்தக் காரீரியாகம் முதலியவற்றைச் செய்பவனுக்கு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழை முதலியவை ஸித்தித்து விடுகின்றன வென்பது நியதமில்லையாகையால் நியோகத்தின் ஸித்தி அநுபபந்நமாகவும் கூடும்; அதன் அநுகூலத்தன்மையும் அநுபவிக்கப்படாமல் போய் விடலாம்’ என்று ஸமாதாநம் சொல்லலாமோவென்றால் அது நிலைபெற மாட்டாது.

காரீர்யா:—‘நியோக மென்பது ஸுகரூபமே’ என்று சொல்வது ஸ்வாநுபவ விருத்த மென்பதை நிரூபிக்கிறார். ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் உண்டாகும் அபூர்வம் கடைசி இஷ்டி முடிந்த பிறகே ஸித்திக்கிற படியாலும் வேறொரு ஜந்மத்திலேயே பலங் கொடுக்கக் கூடியதாகையாலும், அந்த அபூர்வத்தின் ஸுகத் தன்மை இப்பொழுது அநுபவத்தால் விளங்கக் கூடியதாகமாட்டாது. இந்த ஜந்மத்திலேயே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான அபூர்வத்தை உண்டாக்கும் ஒரு வைதிக க்ரியையில் அந்த அபூர்வம் ஸுகரூபமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றதா இல்லையா என்பதை விசாரிக்கும் பொருட்டு இந்தக் காரீரி யாகம் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ‘கரீர’ என்பது ஒரு முள் செடிக்குப் பெயர் (மூங்கில் தளிரையும் அது குறிக்கும்). அதன் ஸம்பந்தம் பெற்றது காரீரீ. அதைக் கொண்டு ஒரு யாகம் செய்தால் மழையை விரும்புவோன் மழையை அடைவன் என்றும் இந்த யாகத்தைச் செய்தவுடன் இதனால் உண்டாகும் அபூர்வம் ஸித்தித்து ப்ராயேண இந்த ஜந்மத்திலேயே பலனைக் கொடுக்கின்றது என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அப்படி ஸித்திக்கையிலும் மழை வந்த பிறகே ஸுகம் ஏற்படுகின்றதே தவிர மழை வருவதற்கு முன் அந்த அபூர்வம் அநுபவத்தில் ஸுகமாகத் தென்பட வில்லை யாகையால், நியோகம் ஸுக ரூப மென்று சொல்வது அநுபவ விருத்தமே ஆகுமன்றோ? 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿...‘காரீரி யாகம் செய்பவனுக்கு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழையாகிற பலம் ஏற்படுகின்றது என்னும் நியமமொன்றுமில்லை; அது அடுத்த ஜந்மத்திலும் ஏற்படக் கூடும். ஆகையால்

நியோக³ஸித்³தி⁴ரவஶ்யாஶ்ரயணீயா; தத்ஸித்³தௌ⁴ அநுகூலதாரூபஸ்ய ஸுகா²நுப⁴வாநுத³யோ விருத்⁴யதே। அதஸ்ஸ்வாபேக்ஷிதாத் க்ருதிஸா⁴த்⁴யேஷ்டாதிரேகி க்ருத்யுத்³தே³ஶ்யத்வம் ந வித்³யதே।

க்ருதிம் ப்ரதி ஶேஷித்வம் க்ருத்யுத்³தே³ஶ்யத்வமிதி சேத் கிமித³ம் ஶேஷித்வம்? கிம் ச ஶேஷத்வம்? இதி வக்தவ்யம்। 'கார்யப்ரதி ஸம்ப³ந்தீ⁴ ஶேஷ:, தத்ப்ரதிஸம்ப³ந்தி⁴த்வம் ஶேஷித்வம்' இதி சேத்,

---

இந்த ஜந்மத்தில் மழையின் ஸித்தி நியதமில்லை யென்று மாத்ரம் சொல்லப்படுகிற படியால், சில ஸமயங்களில் மழை ஸித்திக்கலாம் என்றும் ஏற்படுகின்றது. அப்படி மழை ஸித்திக்கும் பொழுது நியோகம் நிச்சயமாக ஸித்திக்கிறபடியால் அதன் அநுகூலத் தன்மையாகிற ஸுகம் அப்பொழுதாவது அநுபவிக்கப்படவேண்டு மன்றோ? அதுவுமில்லை யாதலால் அநுபவ விரோதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகின்றது. ஆகையால், க்ருதியால் ஸாதிக்கக்கூடிய இஷ்ட வஸ்துவைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு க்ருத்யுத்தேச்யமும் இருக்கின்றது என்பது இல்லை.

க்ருதிம் ப்ரதி ஶேஷித்வம்:—க்ருதிக்கு எது சேஷியோ அதுதான் அதன் உத்தேச்யம்' என்று உத்தேச்யத்தை விவரிக்கலாமோவென்றால்,'சேஷி சேஷம் இவைகளின் பொருள் என்ன?' என்பதை விளக்குதல் வேண்டும். 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது கார்யத்திற்குச் சேஷம்; அந்தச் சேஷத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது அந்தச் சேஷ வஸ்துவுக்குச் சேஷி' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், கார்

அதனால் உண்டாகும் அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தால் அறியப்படாமல் போகலாம்' என்று எதிராளிகள் வாதிக்கக் கூடும். 'இந்த ஜந்மத்திலேயே ஏற்பட வேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லை என்று மாத்ரமே சொல்லுகின்றீர்கள். ஒரு ஸமயத்தில் அது ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலா மன்றோ? அப்பொழுதாவது அந்த அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தில் தெரிகின்றதோ? தெரியவில்லை யாதலால், அபூர்வமென்பது ஸுக ரூபமன்று என்பது அநுபவ விருத்தமே' என்பது அதற்கு ஸமாதாநம்.

க்ருதிம்ப்ரதிஶேஷித்வ ...... இப்பொழுது 'க்ருதியின் உத்தேச்யம்' என்பதற்கு 'க்ருதிக்குச் சேஷியாக இருக்கும் தன்மை' என்று லக்ஷணம் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறீர்கள். 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க அசக்தர்களாக இருக்கிற படியால், இதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது' என்பது இதற்கு ஸமாதாநம்.

ப்ரதிஸம்பந்தீ— பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள இரண்டு வஸ்துக்களைப் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள் என்று சொல்வார்கள். யஜமானனும் வேலைக்காரனும் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள். பிதாவும் புத்ரனும் அப்படியே. அதே மாதிரி க்ருதியும் கார்யமும் ப்ரதி ஸம்பந்திகள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. க்ருதி என்பது ப்ரயத்நத்தையும் கார்யம் என்பது அந்த ப்ரயத்நத்தால் ஸாத்யமானதையும் குறிக்கின்றபடியால் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகக் கூடும். இவ்

𑌏𑌵𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿; 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇। '𑌪𑌰𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌨𑌾𑌮? 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇। '𑌉𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌮𑍇𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌮𑍀𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍। '𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,

---

யமே சேஷி என்று சொன்னதாயிற்று. கார்யம் என்பதையே நாம் உபபாதிக்குமிடத்தில் 'எது கார்யமோ அது சேஷி' என்று சொல்வது ஒத்து வருமோ? 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் கூடவே எது எப்பொழுதும் நிலை பெற்று நிற்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது. ஏனென்றால், 'உத்தேசம் என்பதன் பொருளையன்றோ விசாரித்து வருகிறோம்? அந்தப் பொருளை விளக்குமிடத்தில் அந்தப் பதத்தையே ப்ரயோகம் செய்வது எப்படி உபபந்நமாகும்? 'உத்தேச்யம் என்பதால் நாம் அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்துவை ஸாதித்துக் கொள்வதையே குறிக்கின்றோம்' என்றால், 'அடைய இஷ்டப்படுவது எது?' என்று கேட்கக்கூடும். 'க்ருதியின் ப்ரயோஜநமே அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்து' என்று சொன்னால், ஒருவன் செய்யும் க்ருதியின்

விடத்தில் 'சேஷம்' என்றால் என்ன் வென்று கேட்டதற்கு, 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம்' என்று பதில் சொல்லப்பட்டது. 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்னும் கேள்விக்கு 'சேஷனுக்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷி' என்பது உத்தரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் கேள்வியின் ஸமாதாந ப்ரகாரம் கார்யமும் சேஷனும் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகிற படியால், சேஷனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி கார்யமே ஆகவேண்டும். ஆகைபால் இரண்டாவது கேள்வியின் ஸமாதாநம் 'கார்யமே சேஷி' என்பதாயிற்று. 'கார்யம்' என்பதன் பொருளை விசாரிக்குமிடத்தில் 'அது சேஷி' என்று பதில் சொல்ல, 'சேஷி என்றால் என்ன?' என்று கேட்கும் பொழுது அது கார்யமே' என்று பதில் உரைப்பது சரியான ஸமாதாநமாக மாட்டாது என்பதே இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றது. ['கார்யம்' என்பது க்ருதிக்கு உத்தேச்யமாக இருப்பது; க்ருதியின் உத்தேச்யம் என்பது க்ருதிசேஷி; க்ருதிசேஷி என்பது கார்யம் என்பதன்றோ இவர்களின் வாதம்?]

𑌪𑌰𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍—நாம் செய்யும் ப்ரயத்நமெல்லாம் அந்த ப்ரயத்நத்தால் உண்டாகும் 'கார்யம்' என்பதை உத்தேசித்தே என்பது தான் மீமாம்ஸகர்களுடைய கொள்கை. அதை இந்த வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்கள். 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்க யோக்யதையை உடைத்தாயிருப்பதுதான் சேஷத்வம் என்பதன் பொருள்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இப்படிச் சொல்வதும் அஸங்கதம். 'உத்தேசம்' என்பதன் அர்த்தத்தை விவரிக்குமிடத்தில் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்து' என்று அந்த 'உத்தேசம்' என்னும் பதத்தையே ப்ரயோகித்து அதை

𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜
𑌨𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍; 𑌸 𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌧𑍀𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌲𑌾𑌭 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤
𑌮𑍇𑌵 । 𑌅𑌤𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍇𑌷𑌶𑍇𑌷𑌿𑌭𑌾𑌵𑌃 ‘𑌪𑌰𑌗𑌤𑌾𑌤𑌿
𑌶𑌯𑌾𑌧𑌾𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸 𑌶𑍇𑌷𑌃,
𑌪𑌰𑌃 𑌶𑍇𑌷𑍀’। 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑍇𑌸𑍍𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌪𑍂

ப்ரயோஜநமென்பது அந்த க்ருதியைச் செய்யும்படி அவனை எது தூண்டுகிறதோ அது தான் என்றும், அது நம்மால் இஷ்டப்பட்டதாயும் நம்முடைய க்ருதியால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததாயும் இருக்கும் வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்று என்றும் ஏற்கெனவே நிரூபித்திருக்கிறோம். சேஷ சேஷி பாவத்தின் சரியான லக்ஷணமென்ன வென்றால் ‘ மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே எதன் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் அங்கீகரிக்கத் தகுந்த தாகவே இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொரு வஸ்துவுக்குச் சேஷமானது; அந்த மற்றொரு வஸ்து சேஷி ’ என்பது தான். யாகங்களும் அவைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப் படும் ப்ரயத்நங்களும் பலத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்னும் இச்சையினாலே அங்கி

விளக்குவது விளக்கமாகுமோ ? இந்த ஆக்ஷேபம் தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. இதைத் தவிர்த்து இந்த விவரணத்திற்கு மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம் செய்யக் கூடும். இந்த விவரணத்தில் ‘ க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் எது கூட இருக்கின்றதோ அது சேஷம் ’ என்றுசொல்லி யிருக்கிறபடியால், க்ருதியும் சேஷமும் வெவ்வேறு என்பது ஏற்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் க்ருதியே சேஷமென்று சொல்லவேண்டியது இஷ்டமாயிருக்கிறபடியால் அதற்கு இது விருத்தம் என்பது மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம். இந்த ஆக்ஷேபம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

𑌪𑌰𑌗𑌤𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯... இது தான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் ‘சேஷம்’ என்பதற்குச் சொல்லப்படும் லக்ஷணம். இது பூர்வ மீமாம்ஸையில் ‘ 𑌶𑍇𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍’ [எது மற்றொன்றின் பொருட்டு இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்] என்று சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்தின் விவரணம். இதுவே சரியான லக்ஷணமாகுமென்றும் மீமாம்ஸகர்களால் சொல்லப்படும் கார்யம் இந்த லக்ஷணப்ரகாரம் க்ருதிக்குச் சேஷியாக மாட்டாது என்பதும் இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றன. எந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டு மென்னும் இச்சையினாலே அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாக ஆகின்றதோ, அது சேஷம்; எனவே ‘மற்றொன்றின் ப்ரயோஜநமே எதன் பரம ப்ரயோஜநமோ அது சேஷன், மற்றொன்று சேஷி’ என்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்வர்க்கமாகிற பலத்தின் உத்பத்தியை விரும்பியே க்ருதி செய்யப் படுகின்றது; அப்படி இருக்கிறபடியால், ‘க்ருதியின் பரம ப்ரயோஜநமானது கார்யம் என்பதன் ப்ரயோஜநமே’ என்று எப்படி சொல்லக் கூடும்? ஆகையால் க்ருதியைக் கார்யத்தின் சேஷமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

ஶேஷத்வம், யாகாதிஸித்த்யர்த்தோபாதேயத்வமேவ ஶேஷத்வம்| ஏவம் கர்ப்பதாஸாதீநாமபி ஸ்வாமிவிஶேஷாதிஶயாதாநேச்சயோபாதேயத்வமேவ ஸ்வரூபம்| ஏவமீஶ்வரகதாதிஶயாதாநேச்சயோபாதேயத்வமேவ சேதநாசேதநாத்மகஸ்ய நித்யஸ்யாநித்யஸ்ய ச ஸர்வஸ்ய வஸ்துந: ஸ்வரூபமிதி ஸர்வமீஶ்வர ஶேஷபூதம்| ஸர்வஸ்யேஶ்வர: ஶேஷீதி "ஸர்வஸ்ய வஶீ" "ஸர்வஸ்யேஶாந:" "பதிம் விஶ்வஸ்ய" இத்யாத்யுக்தம்| தஸ்மாச்ச "க்ருதிஸாத்யம் ப்ரதாநம் யத்தத்கார்யமபிதீயதே" இத்யேவமாதய: ஶப்த

கரிக்கப்படத் தகுந்தவைகளாக ஆகின்றன. யாகங்களை ஸாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே மற்றவைகளும் உபாதேயங்களாகின்றன. ஆகையால் யாகங்கள் அந்தப் பலத்திற்குச் சேஷம். பிறப்பாலேயே மற்றவர்களுக்குத் தாஸர்களாக இருப்பவகளும் இன்னும் அவரைப் போன்றவர்களும் தமது ஸ்வாமிகளாயிருக்கும் மநுஷ்யர்களின் ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையாலே உபாதேயங்களாயுள்ள ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் அந்த ஸ்வாமிகளைக் குறித்து அந்தத் தாஸர்கள் சேஷர்கள். இம்மாதிரியே, நித்யமாயிருக்கும் நித்ய விபூதி அநித்யமாயிருக்கும் லீலா விபூதி இவைகளில் தென்படும் சேதந வஸ்துக்கள் அசேதந வஸ்துக்கள் இவையெல்லாம் ஈச்வரனுடைய ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே உபாதேயமாகும் ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கின்றன. ஸகல வஸ்துக்களும் ஈச்வரனுக்குச் சேஷங்கள் என்றும் ஸகலத்திற்கும் ஈச்வரன் சேஷி என்றும் 'ஸர்வஸ்ய வஶீ' 'ஸர்வஸ்யேஶாந:' இவை முதலிய ச்ருதி வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால், 'எந்த ப்ரதாந வஸ்துவானது க்ருதியால் ஸாதிக்கப் படுகின்றதோ அது கார்யம் என்று சொல்லப்படுகின்றது' என்னும் மீமாம்ஸகர்களின் வாக்யம் 'தம்முடைய கொள்கையில் எவ்வித தவறுதல்களும் இருக்கமாட்டா' என்னும் ஆக்ரஹத்தை உடையவர்களுடைய கோஷ்டியில் மாத்ரமே சோபிக்கும்.

சுவி வ... நிற்க, 'ஸ்வர்ககாமோ யஜேத' என்பது போன்ற வாக்யங்களில் 'ஸ்வர்க்க காமன்' என்பது முதலான பதங்கள், 'யஜேத' என்னும் வினையி

ஏவம் கர்ப்ப... இவ்விடத்தில் ஒரு வைதிக த்ருஷ்டாந்தம், ஒரு லௌகிக த்ருஷ்டாந்தம், ஒரு உபநிஷத் விஷய த்ருஷ்டாந்தம் ஆக மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. **கர்ப்பதாஸ...** இந்தப் பதம், பிறப்பினாலே அடிமையாக இருப்பவனைக் குறிக்கின்றது. 'கர்ப்ப தாஸன்' என்றும் அவனைச் சொல்வார்கள். அம்மாதிரியான தாஸர்களுக்கு மாத்ரமே, தாமிருக்கும் காலமெல்லாம் மற்றவர்களுடைய ப்ரயோஜநத்திற்காகவே இருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கக்கூடும்.

சுவி வ..... இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு நாம் முதலில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்

நைஷைவ ஸோஹதே।

அபி ச "ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத" இத்யாதிஷு ஸுகாமவாக்ய கர்த்ருவிசேஷஸமர்ப்பணபராணாம் ஸ்வர்க்ககாமாதிபதாநாம் நியோஜ்யவிசேஷஸமர்ப்பணபரத்வம் சப்தாநுசாஸநவிரு

லுள்ள விகுதியால் குறிக்கப்படும் கர்த்ரு ஸாமாந்யத்தில் அடங்கியுள்ள கர்த்ரு விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்பதன்றோ சப்த சாஸ்த்ரம் படித்தவர்களின் கொள்கை ? அதற்கு விருத்தமாக அந்தப் பதங்கள் நியோஜ்ய விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்று மீமாம்ஸகர்கள் எந்த ப்ரமாணத்தை அவலம்பித்து வாதிக்கிறார்

'போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்' என்று ஒருவர் கட்டளையிட்டால், அந்தக் கட்டளை போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்களையே குறித்துச் செய்யப்படுகிறபடியால் எவர்கள் போஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ [அதாவது--கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதில் நியோஜ்யர்கள் (ஏவப்படுபவர்கள்) ஆவார்கள் ; போஜநத்தை அபேக்ஷியாதவர்கள் நியோஜ்யர்களாகார். அப்படி அபேக்ஷிப்பவர்களுள் எவரெவர் 'தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தை நாம் செய்தல் வேண்டும்' என்று நினைக்கிறார்களோ [அதாவது—ஸாதநமாகிற கர்மத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதிகாரிகளாவார்கள் ; அப்படி நினையாதவர்கள் அதிகாரிகளாகார். அந்த அதிகாரிகளுக்குள் எவரெவர் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் கர்த்தாக்களாவார்கள் ; அந்த வ்யாபாரத்தைச் செய்யாதவர்கள் கர்த்தாக்களாகார். இதிலிருந்து நியோஜ்யனாயிருக்கும் தன்மை, அதிகாரியாக இருக்கும் தன்மை, கர்த்தாவாக இருக்கும் தன்மை ஆக மூன்று அவஸ்தைகள் தென்படுகின்றன. இப்பொழுது இக் கட்டளை வாக்யத்தில் தென்படும் 'போதல் வேண்டும்' என்னும் வினைச்சொல் இவைகளுள் எந்த அவஸ்தையை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று விசாரிக்குங்கால், வேதாந்திகள், அது கர்த்தாவாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும், மீமாம்ஸகர்கள் நியோஜ்யனாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும் சொல்வார்கள். அதாவது--வேதாந்திகளின் விவரண ப்ரகாரம், 'கச்சேத்' (போகவேண்டும்) என்னும் வினை பொதுவாக கர்த்தாவையும் 'போஜநகாம:' (போஜநம் அபேக்ஷிப்பவன்) என்னும் பதம் 'போஜநத்தில் அபேக்ஷையுள்ள' என்னும் விசேஷ கர்த்தாவையும் குறிக்கின்றன. அம்மாதிரியே மீமாம்ஸகர்களுடைய மதத்தில் வினைச்சொல் நியோஜ்ய ஸாமாந்யத்தையும் மற்றொரு பதம் நியோஜ்ய விசேஷத்தையும் குறிக்கின்றன. இம்மாதிரியே ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத, [ஸ்வர்க்கத்தை அபேக்ஷிப்பவன் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வேத வாக்யத்திலும் இவர்களுள் விவாதத்தைக் கண்டுகொள்க. இந்த விவாதமே இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றது.

𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌕𑍇𑌨𑌾𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 '𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑍋𑌽𑌨𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃; 𑌸 𑌤𑍁 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍। 𑌯𑌥𑌾 '𑌹𑍋𑌤𑍃𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦

கள்?' 'ஸாதிக்கப்படவேண்டியதான ஸ்வர்க்கத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒருவன் ஸ்வர்க்கத்தைப் பெறுவதற்கு உபாயமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் யாக க்ரியையின் கர்த்ருத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவனாக இருக்க மாட்டானன்றோ? ஆகையினால்தான் நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறான் என்று நாங்கள் சொல்லுகின்றோம்' என்று சொன்னால்,' அப்படிப் பட்டவனுக்கு நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் மாத்ரம் எப்படி நேரக்கூடும்?' என்று பதில் கேட்போம். 'அந்த ஸம்பந்தம் நேரவேண்டும் பொருட்டே ச்ருதிவாக்ய பலத்தை அவலம்பித்து கார்யத்திற்கு ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மை நம்மால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அது வழியாக நியோஜ்யத்வாந்வயம் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது' என்று ஸமாதாநம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'கர்த்ருத்வாந்வயத்தை ஸாதிப்பதற்கு அம்மாதிரியான நிச்சயத்தை நாங்களும் செய்கின்றோம்' என்பது அந்த ஸமாதாநத்திற்கு ப்ரத்யுத்தரமாகும். தவிரவும், இம்மாதிரி கர்த்ருத்வாந்வயத்தை ஸாதிப்பது சப்த சாஸ்த்ரக் கொள்கைக்கு ஒத்திருப்பதால், யாகவிஷயமாக வேதாந்திகளாற் செய்யப்படும் ஸ்வர்க்க ஸாதநத்வ நிச்சயம் ஒரு அம்சத்தில் ஏற்றமுள்ளதே. இப்படி நிச்சயம் செய்வது சாஸ்த்ர

ஸாத்யஸ்வர்கவிஶிஷ்டஸ்ய... மீமாம்ஸகர்கள் கேட்பதாவது:- 'ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம் என்பது அறியப்படாமல் இருக்கையில் ஸ்வர்க்கத்தை ஸாத்யமாக உடையவனுக்கு எப்படி அந்த யாக விஷயமான கர்த்ருத்வத்தை அன்வயிக்கலாம்?' என்பதுதான். வேதாந்திகள் கேட்கும் ப்ரதி ப்ரச்நமென்னவென்றால் கர்த்ருத்வம் அன்வயிக்கப் படாமற் போனால் நியோஜ்யத்வம் மாத்ரம் எப்படி அன்வயிக்கும்? என்பது தான். 'ஒரு பலத்தை விரும்புவோன் அந்தப் பலத்திற்கு ஸாதநமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் வ்யாபாரத்தில் ஏவப்பட மாட்டானாகையால், இந்த ஏவுதலைக் கொண்டே நாங்கள் எங்களுடைய கார்யத்திற்கு ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மையை நிச்சயிக்கிறோம்' என்று மீமாஸ்கர்கள் ஸமாதாநம் சொன்னால், 'நாங்களும் அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே யாகத்திற்கு ஸ்வர்க்க ஸாதநத்வத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டு 'ஸ்வர்க்க காம' என்னும் பதத்திற்குக் கர்த்ரு விசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் யோக்யதையை ஸ்தாபிக்கிறோம்' என்று வேதாந்திகள் பதில் சொல்லக்கூடுமன்றோ? அதாவது கார்யம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம் என்னும் நிச்சயம் இரண்டு கக்ஷிக்காரர்களுக்கும் வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் இதைக் கொண்டு ஒரு கக்ஷி விஷயமாகவும் எவ்வித நிர்ணயமும் செய்ய முடியாது என்பது ஏற்பட்டது. ஆனால் வேதாந்திகள் சொல்வது போலவே

தத்₃க்₃ருஹம் க₃ச்சே₂த்' இத்யாதௌ₃ போ₄ஜநகாமஸ்ய தே₃வத₃த்தக்₃ருஹ க₃மநே கர்த்ருத்வஶ்ரவணாதே₃வ ப்ராக₃ஜ்ஞாதமபி போ₄ஜந ஸாத₄நத்வம் தே₃வத₃த்தக்₃ருஹக₃மநஸ்யாவக₃ம்யதே। ஏவமத்ராபி ப₄வதி। ந க்ரியாந்தரம் ப்ரதி கர்த்ருதயா ஶ்ருதஸ்ய க்ரியா ந்தரே கர்த்ருத்வாந்வயோ யுக்த:। "யஜேத" இதி ஹி யாக கர்த்ருதயா ஶ்ருதஸ்யைவ போ₃தே₄ கர்த்ருத்வாந்வய: க்ரியதே।

ஸம்மதம் என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நாம் அறியலாம். 'புஜிக்க வேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குப் போதல் வேண் டும்' என்னும் வாக்யத்தில், புஜிக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவனுக்கு தேவதத் தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய வ்யாபாரத்தில் கர்த்ருத்வம் கூறப்பட்டிருக் கிறபடியாலே, அந்த பலத்தைக் கொண்டு இதற்கு முன் அறியப்படாமல் இருந்த 'தேவதத்தன் வீட்டிற்குப் போகும் வ்யாபாரம் போஜநத்திற்கு ஸாதநம்' என்னும் அம் சத்தை நாம் நிச்சயிக்கிறோமன்றோ? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருத விஷயத்திலும். நிற்க: ஒரு க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள கர்த்ருத்வத்தை மற்றொரு க்ரி யையில் கொண்டுபோய் அந்வயிப்பது யுக்தமன்று. மீமாம்ஸகர்கள், 'யஜேத' என்னும் பதத்தாற் சொல்லப்படும் யாக க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்படும் கர்த்ருத் வத்தை 'அறிகின்றது' என்னும் க்ரியையில் அந்வயித்தன்றோ நியோஜ்யத்வ ப்ரதி பாதநத்தை ஸாதிக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய கொள்கைப்படி எவன் கார்யத்தில் ஸ்வகீ யத்வ புத்தி செய்கின்றானோ அவனே நியோஜ்யனாகின்றான். அதாவது-' புத்தி

வையாகரணர்களும் சொல்லுகிறபடியால், மீமாம்ஸகர்கள் சொல்வது வையாகரணர் களின் சாஸ்த்ரமாகிற சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கின்றது என்று மீமாம் ஸக மதத்திற்கு ஒரு துர்ப்பலம் உண்டு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ந க்ரியாந்தரம் ப்ரதி... இந்த வாக்யத்தால் மீமாம்ஸகர்களின் மதம் சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு எப்படி விருத்தமாகின்றது என்பது உபபாதிக்கப்படுகின்றது. சப்த சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஒரு க்ரியையைக் குறித்து கர்த்தாவாகக் குறிக்கப்படுமவனே, அந்த க்ரியையை விட்டு மற்றொரு க்ரியைக்குக் கர்த்தாவாக எடுத்துக் கொள்வது சரியன்று. மீமாம்ஸகர்களின் மதம் அப்படிச் சரியல்லாதபடி கர்த்ருத்வாந்வயம் செய்கின்றது என்பது தான் விரோதத்திற்குக் காரணம். அது எப்படி யென்றால்: கீழ்க் குறிக்கப் பட்டுள்ள மூன்று அவஸ்தைகளுள் நியோஜ்யாவஸ்தை என்பதற்குக் கார்யத்தில் ஸ்வகீ யத்வ புத்தி செய்கிறவன் என்பது பொருளாகையால், ' யஜேத ' என்னும் பதத் தால் யாக க்ரியையின் கர்த்தாவாகக் குறிக்கப்படுகிறவனுக்கு யாக க்ரியையை விட்டு புத்தியின் கர்த்ருத்வம் கல்பிக்கப்பட்டதாகின்ற தன்றோ? ஆகையால் 'யஜேத'